

DON QUIJOTE

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes”

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 1/2022

Tema acestui număr este... LIBERTATEA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Ștefania Olaru, 7B
Smaranda Costache, 9A
Bianca Ștefan, 9A
Laetitia Hossu-Longin, 11A

ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Alessandra Ilie, 9C

PROFESORI COORDONATORI:

Loredana Secri
Anda Tănasă
Laura Tudose

Concepție grafică și DTP:

EDITURA OSCAR PRINT

REVISTĂ EDITATĂ
CU SPRIJINUL

DOAMNELOR DIRECTOARE:

Camelia Rădulescu
și Magdalena Vujuțiu

LICEUL TEORETIC BILINGV
„MIGUEL DE CERVANTES”

REVISTA ȘCOLARĂ

„DON QUIJOTE”

NR 1/2022

ISSN 2601-3231

ISSN-L 2601-3231

CUPRINS:

- ✓ Editorial p. 3
- ✓ Din viața liceului p. 4
- ✓ Pagina anglofilului p. 6
- ✓ Panseuri p. 8
- ✓ Pe aripi de cuvinte p. 10
- ✓ Candidul netemperat p. 23
- ✓ Dezbateri p. 24
- ✓ Cultură p. 28
- ✓ Umor cervantin p. 30
- ✓ Interviu p. 32
- ✓ Expo p. 34

LIBERTATEA ȘI LIMITELE EI

Prof. Loredana Secri

Dragi elevi, acest număr al revistei vă propune să fiți mai reflexivi, să vă întoarceți asupra voastră înșivă și să meditați la raportul cu lumea înconjurătoare. Vă propune să meditați la o temă des abordată în creații artistice, având la bază o problematică filosofică prezentă de mii de ani în cugetul oamenilor – LIBERTATEA ȘI LIMITELE EI.

Evident că ne-am gândit la această temă în contextul în care am simțit tot mai mult că ne sunt încălcate drepturi, că ne este restrânsă libertatea, uneori într-un mod absurd, sub pretextul prezervării sănătății noastre. Mulți dintre noi au conștientizat acum, pentru întâia oară, că libertatea e un dar și un dat natural (celebrul psihiatru Ion Vianu chiar vorbește despre instinctul de a fi liber observabil la bebeluși), care, dacă nu lezează libertatea semenilor, dă măsura demnității noastre. În lupta cu un virus apărut intempestiv, din pâcla de rău în care am fost cufundați a apărut luminoasă ca o rază conștiința de sine, conștiința libertății și a demnității noastre. „Când trăiești în libertate nu ești liber decât în mod pasiv. Numai sub regimul opresiunii ai prilejul să te eliberezi, să faci în așa fel încât libertatea ta să fie un proces continuu și creator.”, afirma același Ion Vianu într-un interviu, dezvăluind fața luminoasă a unei dictaturi, fie ea și medicale. Dorința noastră de a reflecta asupra libertății individuale în raport cu binele colectiv este câștigul acestei perioade în care omenirea a fost greu încercată.

În paginile revistei veți descoperi viziunea despre libertate a colegilor voștri, exprimată atât eseistic, cât și creativ. M-a impresionat maturitatea Marei, elevă în clasa a VI-a, care a afirmat că numai atunci când scapi de frici ești liber. M-a încântat candoarea Nataliei, de asemenea elevă în clasa a VI-a, descriind o pădure însuflețită, spațiu al libertății absolute. M-au emoționat paginile semnate de Victor, elev în clasa a V-a, despre senzația de libertate pe care ți-o poate da o plimbare cu bicicleta prin parc, după o perioadă de boală severă.

În speranța că veți aprecia și acest număr al revistei, vă fac o recomandare de lectură, un text drag mie, „Rinocerii”, de Eugen Ionescu. Este un text care atrage atenția asupra pericolului dezumanizării, pericol care ne pândește în orice clipă dacă renunțăm la valori esențiale precum libertatea, demnitatea, solidaritatea (nu căldășia), iubirea sau echilibrul.

Aurul libertății

Prof. Andreea Pleșoianu

Puteți urmări pe Netflix filmul „Aurul din Scampia” (Italia, 2013), un film bazat pe fapte reale și inspirat din realitatea cartierului napoletan Scampia, cartierul-dormitor construit în anii '60 și în care între anii 1970 și 1980 s-au construit masiv blocuri înalte, ansambluri uriașe de apartamente, bulevarde largi și un parc mare, dar nu și zone comerciale sau locuri de divertisment. Cu timpul Scampia a ajuns locul cu peste 50% șomaj, cu o rată a criminalității foarte ridicată, locul în care heroina și cocaina erau vândute și folosite deschis pe străzi.

Ușile metalice mari prezente pe unele coridoarele și la casa scărilor din blocuri sunt un semn distinctiv: au fost amplasate acolo de către sindicatul crimei Camorra, astfel încât să poată fi închise de traficanții de droguri în timp ce fugeau de poliție. Scampia era teritoriul clanului Di Lauro, care controla comerțul cu droguri și majoritatea altor activități ilegale din zonă. În 2004, în zonă a izbucnit un sângeros război între bande, așa-numita dispută Scampia, între familia Di Lauro și o fracțiune disidentă.

Moartea unei tinere nevinovate, Gelsomina Verde, a provocat o puternică reacție publică și o importantă ofensivă a autorităților. Gelsomina a fost răpită, torturată pentru a dezvălui unde se afla un membru al bandei implicat în conflict și în cele din urmă împușcată în gât. Trupul său a fost pus într-o mașină care a fost incendiată mai apoi.

Acesta este locul unde se desfășoară acțiunea filmului menționat mai sus, film inspirat din fapte reale: povestea campionului olimpic de judo la Sydney 2000, Pino Maddaloni (în film, Toni Capuano) și a tatălui său. Giovanni (în film, Enzo).

Enzo este asistent medical și, în timpul liber, antrenor de judo. Prin amabilitatea unui prieten are la dispoziție sală de sport în care antrenează băieții din cartier pentru a-i salva de la viața pe care sărăcia și clanurile din zonă le-o rezervau. Acesta este scopul său. În mod fericit, fiul său reușește să câștige aurul

olimpic, dar vedem, până la acest final luminos, fața întunecată a cartierului, încercările prin care trece Enzo, tragediile pe care le-a generat viața în Scampia.

Acesta este locul pe care l-au văzut în prima zi a deplasării la Napoli din cadrul proiectului Erasmus + CRECE elevii participanți. Aici s-au realizat două dintre obiectivele proiectului: apropierea elevilor de realitatea socială în care trăim, înțelegerea cauzelor, a manifestărilor și a consecințelor fenomenelor socioculturale actuale, adoptarea unei atitudini critice și, cel de-al doilea obiectiv, folosirea noilor tehnologii.

La centrul social Gelsomina Verde, emblematic pentru istoria cartierului (fostă școală devenită depozit de droguri și, în urma intervenției autorităților, redată locuitorilor, dar slab subvenționată) elevii din Spania, România și Italia au ascultat mărturiile lui Francesco și Pasquale, doi eroi ai propriilor vieți. Francesco, un bărbat cu dizabilități provocate de un accident survenit la naștere, a relatat cum a reușit să depășească aceste limite și să-și trăiască viața, iar

Pasquale a prezentat istoria dependenței lui de pokerul online. Chiar dacă cei doi nu au obținut aurul olimpic, ca personajul din film, au câștigat, prin efort, o viață liberă. Un aur alchimic.

A fost o experiență intensă, emoționantă, care s-a concretizat într-un podcast profesionist.

Pompeiul, Muzeu Național de Arheologie din Napoli, fortăreața medievală Sant'Elmo și parcul Capodimonte au fost vizitele care ne-au transformat în vizitatorii mai multor straturi ale istoriei, straturi fără de care nu am fi astăzi așa cum suntem.

Întâlnirea, interacțiunea elevilor din această etapă a proiectului (pe care din cauza pandemiei nu o mai vedea nimeni posibil), a fost și ea o experiență minunată. A conținut aceeași temă a libertății, a revenirii la normalitate, la contacte umane indispensabile, la prietenie.

Cervantes Filmmaking Club

Linca Goicea, IOG

Acum un an, în urma încheierii proiectului etwinning „Creating Fiction”, am scris un scurt articol pentru revista liceului în care vorbeam despre părerile mele și impresiile pe care mi le-a lăsat acel proiect. Împreună cu unul dintre colegii mei, am scris despre ce ne-a plăcut și ce am fi vrut să iasă mai bine, despre ce ne-a motivat și ce a transformat acea experiență într-una memorabilă. Acum, mă întorc din nou cu un articol pentru a vă spune ca încă suntem aici, noi, clubul de film al Liceului „Cervantes”. Poate că suntem mai puțini și că ne întâlnim mai rar, dar încă împărtășim același interes față de lumea cinematografului.

La finalul anului trecut ne-am propus să ținem „viu” acest club pentru viitorii elevi ai liceului nostru și posibili amatori de filme care își doresc ca scenariile din mintea lor să devină o realitate de scurtmetraj. Adevărul este că ne-a luat ceva timp să punem clubul „pe picioare”, mai ales pentru că rămăseserăm doar patru membri și a durat o perioadă până am reușit să convingem alte persoane să ni se alătore. Datorită activităților propuse de doamna profesor coordonator, Alma Marhamati, precum scrierea unui scurt dialog care s-ar putea potrivi într-un scenariu și editarea câtorva videoclipuri pentru a ne obișnui cu software-urile de editare, am devenit mai familiarizați cu procesul, pe cât de interesant, pe atât de complex, al producerii unui film.

Împreună cu ceilalți șapte actuali membri ai clubului, am decis ca în anul acesta, 2022, să participăm la două festivaluri de film pentru adolescenți: „Super” și „Boovie”. Suntem entuziasmați că avem oportunitatea de a crea scurtmetraje pe care le vor vedea alte persoane, pe lângă prietenii și familiile noastre. Cu toate acestea, lucrul care ne îngrijorează mereu este timpul. Nu este niciun secret că viața de liceu este, mai mult sau mai puțin, grea. Mereu învățăm pentru vreun test la o materie importantă sau ne pregătim să prezentăm proiecte despre diverse subiecte, iar între toate acestea să ne găsim timp pentru a face un film de la zero, oricât de scurt, este o adevărată provocare. Cu toate acestea, cred că vom reuși să avem un produs final care ne va mulțumi și de care vom fi mândri.

Sper că acest club de film va fi păstrat și de viitoarele generații, chiar și după ce atât eu, cât și ceilalți actuali membri părăsim băncile liceului. Cred că are mult potențial, iar un club de genul acesta poate spori creativitatea elevilor liceului nostru și îi poate motiva spre a crea lucruri mai mari, mai ambițioase și din ce în ce mai profesioniste.

Proiect Erasmus 29.11-4.12 2021

Isabella Ilie, 6A

Motril, Spania, Prima zi în mobilitatea Proiectului Erasmus

Luni, 29 noiembrie 2021

Dimineața, în jurul orei nouă, am ajuns la Centro Ave María Verdadero – Santa Adela împreună cu copiii care ne-au fost gazde. Aici am fost întâmpinați de doamna director a școlii, Marisa Luisa Gómez de la Tría Alabarces.

Am fost invitați să vedem curtea școlii lor, unde aveau să înceapă activitățile prevăzute în program pentru acea zi.

Ulterior, am vizitat „El Parque de Los Pueblos de América”, centrul orașului Motril și biserica „El Santuario de Nuestra Señora de la Cabeza Motril”. A urmat o vizită la primăria orașului Motril, „El Ayuntamiento de Motril”, unde am fost întâmpinați de autoritățile locale.

Apoi am vizitat „El Museo Preindustrial de la Caña de Azúcar”, unde am văzut cum se fabrică zahărul. Am luat prânzul într-un cort foarte mare, în aer liber, unde ni s-a servit mâncare tradițională spaniolă.

La final, am fost la sala locală de sport „Area de Deportes”, unde am practicat diferite sporturi, împreună cu elevii turci, portughezi și spanioli.

Am fost impresionată de arhitectura clădirilor, foarte diferită de ceea ce vedem în București. De asemenea, am fost uimită de peisajul cu multe flori și plante specifice zonelor cu climă calduroasă, cu o mulțime de cactuși înalți și portocali. Peisajistica orașului era foarte bine organizată.

Interacțiunea cu copiii din celelalte grupuri a fost extraordinară. Limba engleză a fost cea care ne-a ajutat să ne înțelegem, să ne cunoaștem unii pe alții, tradițiile din țările de origine, dar și hobby-urile fiecăruia. Elementul comun a fost curiozitatea, dorința de cunoaștere și, nu în ultimul rând, de a ne simți bine împreună.

Doamnele profesoare au avut grijă să înțelegem locurile pe care le-am vizitat și ne-au ajutat să ajungem să ne cunoaștem cât mai bine prin activități comune.

Dar ziua s-a terminat... Totul a fost minunat și am avut o experiență grozavă, imposibil de uitat!

Freedom

Paula Turc, 9A

It was his only comfort, yet deep down, he knew it was all in vain.

It didn't offer him the freedom he desperately wanted – in fact, it trapped him even more.

With a final brush stroke, the man in white finished the next painting on the wall. A light flourished as it came to life, moving gracefully in the sunlight creeping through the thin curtains. The man smiled a little.

It still wasn't perfect, but at least his craft seemed to be improving. It was much better than any of the previous ones.

"Go", he muttered to the forming silhouette, "and fulfill your purpose."

The light vanished, leaving behind a trail of smoke.

The man got up from his desk, eyes trained on his paint-smeared hands.

He had to bring them back, no matter the cost. He would bring them back. It didn't matter how many paintings it took, how many hours he had to waste honing his craft. He would bring his family back.

And for that he needed a breath of fresh air.

The man in white exited his workshop.

A maze of halls came into view. He inhaled sharply.

Countless paintings filled the walls, ranging from simple landscapes to complex, almost indecipherable, shapes and forms. A dreary combination of his first paintings and his failures. They were either reminders of how far he'd come or of how much he had to improve.

He strolled down the halls, humming to himself. They said practice makes perfect. He only had to practice more, and everything would be fine. Hopefully.

A golden door awaited as soon as he exited the maze. He gulped hard, a knot forming in his stomach. His hands turned icy.

He opened the door.

Rays of sunshine reflected off the crystal skyscrapers surrounding him. He squinted his eyes.

Marbled pathways filled the town square, along with towering trees and multicoloured flowers in full bloom. An all too familiar perfume flared up his nostrils: the sweet fragrance of petunias mixed with the whiff of carnations. It reminded him of home. Of his mother's garden.

He slowly made his way through the town square, eyes scanning his surroundings. The knot rose in his throat, and tears stabbed at the corners of his eyes.

Everything was his creation. He'd painted every flower, every tree, every crack in the pavements. Seeing all of them come to life... It always made him tear up.

Only the soft gurgling of water from a nearby fountain sounded. The streets were empty, desolated even.

He stopped in his tracks. Everything was usually brimming with people, with his creations, their laughter and chatter reverberating through his windows. Yet, today was different.

But why?

A ghostly-grey mist formed out of thin air. The sunlight vanished.

The man took a few steps back, breath quickening as chills skimmed over his spine.

Had it all gone awry?

"You're pathetic."

He spun around, cold sweat washing over him.

His blood froze.

All of his creations encircled him, their faces masked by the mist, which grew thicker with each second.

A tall, slender figure stepped forward. "You failed them. Everything you did was for nothing."

A slightly shorter one followed, garbed in a dark attire.
 "You'll never be able to bring them back."

The ground swayed under his feet, and he fought the urge to collapse.

"No, no," he uttered, covering his mouth to suppress a sob. "I can – It's not too late, I can still..."

"No."

Their voices resonated as one.

"There's nothing more you can do."

"No, no, I –"

The mist started to fade away, along with the figures.

"It's all your fault. Now, there's nothing left."

Ringling shattered his eardrums, chest heaving with each breath. He rushed back into his house.

It wasn't possible. It shouldn't have been possible. They shouldn't have turned against him.

The paintings appeared as a blur as he sprinted past them.

They were supposed to stand by his side, to help him achieve his goal.

He stopped in the doorway, vision blurry. His stomach churned, and he barely managed to stay on his feet.

He had to keep painting.

It was his only comfort, yet deep down, he knew it was all in vain.

It didn't offer him the freedom he desperately wanted – in fact, it trapped him even more.

But he had to bring them back. It didn't matter how much paint he had to spill.

The man in white sat at the desk, picking up the worn-out brush.

He would bring them back.

And when he did, he would finally have his freedom. The freedom he'd longed all his life for.

Garden of lost dreams

Ilina Goicea, IOC

Carve your last words into stone,
 Make them rule over my future.
 Or just sculpt them in my soul
 Between cuts that don't need suture.

Remember this as final statement
 When walls of pain and darkened wood
 Imprison life that shows abatement
 And silence the misunderstood.

Wishes that did not come true
 Are now laying soundlessly
 In the grass where blood has spelt
 Next to tears no one shed.

The agony of death approaches,
 Eternal silence could mean freedom
 In my vast empire of dirt
 Ruled by last words of Te Deum

I control the graveyard of dreams
 In the stillness of my torment;
 For my freedom won't advent
 In a garden of lost greens and discontent.

PANSEURI

Ce este libertatea?

Ce este libertatea?

Să fii liber înseamnă să fii fericit.

Oamenii nu au libertate sau nu sunt liberi atunci când nu au timp.

Timpul este cheia libertății.

Oamenii nu sunt liberi atunci când unele drepturi li se încalcă, precum li se încalcă dreptul de a învăța, dreptul la o familie etc.

Oamenii nu sunt liberi atunci când au frici. Frica pune o barieră între lucrurile pe care vrei să le faci și persoana ta.

Eu personal mă simt liberă și-mi dau seama că sunt liberă atunci când: alerg în natură, mă joc și comunic cu prietenii mei, mă plimb în aer liber, râd, dansez, când îmi petrec timpul cu familia mea, ascult muzică, citesc și sunt fericită.

Mă simt liberă atunci când lumea nu mă judecă.

Animalele, ca și oamenii, au și ele sentimente și drepturi.

Multeror animale li se încalcă dreptul de a fi liberi, fiind închise în cuști sau grădini zoologice.

Alege să fii liber!

Mara Ștefania Tonciu-6 A

***

Libertatea este precum un pescăruș care își întinde aripile și zboară deasupra mării și a nisipului în bătaia vântului și a razelor soarelui, explorând tot universul.

David Alexandru Nicolas Mihai- 5B

Înfățișându-se în zare ca un cufăr încărcat cu diamante și cristale se află lacul abandonat, sclipind în umbra singuraticii luni. Apa cristalină presărată cu o puderie de nuferi, care mai de care mai frumos pictat de talentul nemaivăzut al naturii. Săbiile ruginite de atâta luptă, trestie, zăceau tăcute pe malul apei legănându-se dezamăgite, căutând o ultimă flacără a speranței și uitându-se spre pătura de stele care vrăjește lumea ce o privește, transmițând o stare melancolică. Bucățele de stele cad din cerul obosit și se adăpostesc la umbra unei frunze ofilite și uscate de vraja timpului, adormită în pânțele umede ale iernii.

Astfel, Libertatea poate fi exprimată întotdeauna sub forma unui peisaj dacă acesta îți dă senzația de liniște sau eliberare și bucuria sufletească care se resimte în adâncul sufletului tău.

Maria Alma Florea - 7 A

(Libertatea, comuniunea omului cu natura - Prof. Luiza-Elena Onea)

CEA MAI MARE DORINȚĂ

de Victor Istrate, 5B

Pentru mine, zilele încep cu o voce blândă, șoptită, care mă invită să deschid ochii. Încep cu mirosul laptelui cu cacao împrăștiat din ceașca fierbinte. Încep cu ciripitul păsărelelor vesele din cireșul de lângă fereastră. Încep cu razele soarelui care se strecoară printre jaluzele și îmi gădilă pleoapele. Mai presus, zilele mele încep cu mângâierea mamei prin păr.

– Bună dimineța! Uite ce zi frumoasă. Hai să mergem în parc! Tata a pregătit bicicletele deja...

Îmi place mult bicicleta mea. Are niște roți grozave, este ușoară și merge foarte lin. Câteodată, îmi închipui că suntem cal și călăreți.

– E verde semaforul! Hai să trecem strada!

Am ajuns destul de repede în parc, noi, cei trei călăreți. Parcul este locul în care eu mă simt foarte bine. Este ca o oază de liniște, de fericire, cu verdețură, cu jocuri, cu alți copii. Este ca o insulă în afara timpului.

Libertatea de a-ți iubi țara

Dragostea de țară... pentru mine e totul. Este cel mai nobil lucru pe care îl poate simți o ființă omenească. Ce este dragostea de patrie? Mi-ar trebui o eternitate ca să redau tot ce-mi șoptește inima. Aceasta este dragostea de pragul casei în care ai crescut, de vatra focului și de cuptorul la care te-ai încălzit în iernile aspre cu zăpadă scânteietoare, spulberată de vânt. Dragostea de patrie cuprinde cei mai frumoși ani ai copilăriei și ai adolescenței, care te aduc lent pe aripa tinereții, apoi pe cea a bătrâneții. Pentru patrie au luptat strămoșii noștri care au abandonat totul pentru ea.

Patria este locul sfânt, unde te poți adăposti sau te poți refugia când îți este mai greu. Țara mea înseamnă mai mult decât cadrul pitoresc și binecuvântat în care s-a născut poporul român, mai mult decât râul, ramul, codrul și marea. Înseamnă locul în care au trăit cei dragi. Ca orice român care își iubește patria, am săpate în minte aceste nume: Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Mihai Eminescu, George Enescu, Nicolae Grigorescu și mulți alții. Fără ei, cuvântul „patrie” ar fi gol de conținut. Fără sacrificiul lor pe altarul istoriei, al culturii, al artei, România ar fi fost doar o etichetă agățată de un anumit contur pe harta lumii.

Frumusețea gândurilor despre patria mea reprezintă doar vorbe, dacă respectul și iubirea față de ea nu sunt dovedite. În viața de zi cu zi, iubirea aceasta se traduce prin muncă cinstită, prin îndeplinirea îndatoririlor cetățenești, prin respect, indiferent de naționalitate, religie, orientare etc. Iubește libertatea ta și a altora, luptă pentru dreptatea ta și a celorlalți!

De asemenea, patria nu înseamnă doar privirea îndreptată spre trecut și spre prezent. Patria înseamnă

și viitor, viitorul acestor locuri și al acestor oameni. Trebuie să ne asigurăm că lăsăm o Românie curată, nepoluată, o țară echilibrată politic și economic, precum și un mediu înconjurător propice unei vieți liniștite.

Dar mai este și dragostea de tradiție, de foșnetul pădurii, de caisul și de căpșunile din grădină, de cireșele pârguite și de aroma pepenilor galbeni, de strugurii rubinii din toamnele cu țesături de păianjen care plutesc în adierea zefirului în amiezile calde ale începutului de brumar, de creștetul munților, de văile și luncile râului, de suferința, de zâmbetul tău, bucuria ta, dănuirea umanismului și lupta poporului tău descrisă în legende. Dragostea de patrie este viața, fericirea pe care o simți trăind în credința creștină, muncind și făcând bine semenilor tăi. E sănătatea ta, reprezintă orizonturile acestui pământ, cerul curat cu miros de fân și cu parfum de flori, seninul nopților cu stele, sclipirea stropilor de rouă de pe iarba umezită în diminețile de primăvară, când razele soarelui vin să le răpească în sus, către văzduh. Această dragoste înseamnă să te sacrifici, să dai totul pentru țară, înfăptuindu-i idealurile, trăind în adevăr și dreptate.

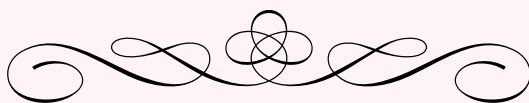
Cine trăiește acest sentiment nu poate sta nepăsător. El se înfrățește de la mic la mare, de la tânăr la bătrân, pornind pe drumul dragostei de patrie, conștient că fără muncă și dăruire față de țară nu poate ieși din haosul pe care comunismul a reușit să ni-l impună timp de jumătate de secol, otrăvindu-ne sufletul până la degenerarea și descompunerea completă a lui. Hai să ne deșteptăm! Hai să facem ceva, deoarece, până acum, cuvântul „hai s-o fac” e doar o parte de propoziție incompletă, invizibilă!

Runa Ene, 6B

Îmi amintesc de o perioadă, când eram mai mic, când am fost bolnav și am stat în casă mai multe zile. Simțeam nevoia să dorm, nu mă interesa nimic și mă simțeam obosit ca și cum aș fi avut greutatea mari agățate de mâini și de picioare. Cum să fii fericit cu greutatea? Cum să fii vesel când ai obrazii roșii de febră și te simți singur? Stai în pat și te uiți la ceas numărând secunde una după alta.

Îmi amintesc că mi-am dorit atunci foarte mult ca eu să fiu sănătos și toți cei dragi mie să fie sănătoși.

În parc, când mă uit la iarba verde, la soarele care luminează toată insula cu copii veseli, la părinții mei care joacă badminton, îmi dau seama că dorința mea de atunci se împlinește în fiecare zi.

Un păianjen
care te
crede
"SPIDERMAN"

După ce am fost alungat de mama Mariei,
m-am trezit pe o păjiste pustie.

- Unde sunt? m-am întrebat eu.

- Vino! a strigat o imfatisare dintr-un tufis.

- Cine ești? am spus eu mirat

- Vino cu mine!

Am plecat spre acel tufis cu un sentiment de
spaimă.

- Bine ai venit! a strigat o zână.

- Cine ești tu? am spus eu

- Eu sunt Zâna refa a acestui tărâm.

- Eu sunt un păianjen amarât.

- Ce ai pățit?

I-am povestit totul zânei, iar ea a rămas
mirată și tristă.

PE ARIPI DE CUVINTE

Am mers cât de repede am putut.
M-am strecurat prin spatele
atacatorului și l-am înfășurat cu
Pânza mea. Pânza nu se mai putea mișca.
Broscuța era foarte speriată, dar și mirată de curajul
meu.

- Ți mulțumesc! a spus ea.
  - Am reușit să arăt că pot fi Spiderman!
  - Îmi place de curajul tău!
- Am zămbit și m-am luat rămas-bun.

Mi-am continuat călătoria, dar în cele din urmă
am îmbătrânit.

- Mi-am îndeplinit misiunea pe care am început să
o fac totă viața. Acum nu mai am nimic de făcut, am spus eu.

Astea au fost ultimele cuvinte ale mele.
Ștutul s-a sfârșit în pace!

Terămeul era plin de plante, copaci imenși, castani
copaci, flori admirabile și țâne care zburau peste
tot. Totul era superb. Toată lumea era fericită și
se bucura de viața lor.

- E frumos! am spus eu.
- Mulțumesc!
- Poți sta cu noi!
- Mulțumesc, dar îmi
doresc să explorez lumea.
- Oh... ești binevenit aici mame!
- Ți mulțumesc pentru tot! am spus eu.

Mi-am luat rămas-bun așa cum se cuvine
am plecat.

După ora înțrugi de mers, din departare am
văzut o broscuță care era atacată de o pasăre.
Am devenit foarte agitat.

- Este sursa mea să arăt că pot fi Spiderman!

Melina Bathae, 6A

Alungat din casa mea...

de Natalia Pantazi, 6A

Când am văzut lumina toamnei, am zis că în sfârșit sunt liber, dar nu am încă o familie sau nu cred că voi avea în viitorul apropiat....

– Du-te cu bine! striga mama.

Din cartea pe care o foloseam să mă dau încetșor jos pe firul meu alb și subțire a căzut peste mine, rupându-mi firul, o hârtie scrisă. M-am prăbușit odată cu ea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost când mama a închis fereastra și i-a spus Mariei (pe care n-o pot urî, chiar dacă spaima ei m-a alungat din casa mea dragă) să își facă ordine în cameră, apoi am căzut într-un somn adânc.

Când m-am trezit era răcoare și doar hârtia aceea mă proteja de adierea vântului. Am întors-o și am început să o citesc:

„Dragul meu păianjen,

Iartă-ne că te-am lăsat singur, dar atunci când tu ai apărut pe lume o colonie de păianjeni ne-a atacat iar noi a trebuit să plecăm. Nu te-am luat pentru că lumea de afară e crudă iar tu ești foarte fragil. Sper să ne găsești cândva”.

Mama, fratele și sora ta

Poate era destinat altui păianjen, dar... eu am stat singur în acea casă veche, tare singur... Atunci să îmi fie adresat mie?! Dar cum? Din trecut spre viitor sau din viitor spre prezent și apoi trecut?! Ok, ok, trebuie să mă liniștesc (OK este un cuvânt pe care l-am învățat de la Maria, înseamnă ceva afirmativ, adică bine sau recepționat).

După o zi întregă de căutări, seara știam că trebuie să mă culc pentru a avea energie următoarea zi. Problema era că nu mai aveam nicio carte în care să mă ascund. BLUMP! Am simțit ceva umed care a picat pe mine. M-am uitat spre cer și am văzut cum începe o mică...mare furtună. Trebuia să plec, altfel puteam răci și doar în visele mele îmi mai găseam familia.

Alergam cu disperare, să văd unde mă puteam ascunde de ploaie. Zăresc un parc. Îmi iau avânt și alerg din nou cu viteză. Acum văd un copac cu o scorbură la baza lui. MĂ POT ASCUNDE!!! Am intrat cu cea mai mare bucurie, dar am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Eh! Eh! Stai, stai, vreau înapoi, sus, în ploaieeee! Mă și gândeam în timp ce cădeam în gol: „Oare așa de prosteste voi sfârși?”. Nu! Trebuie să cad în picioare și totul va fi bine. BAM! Am simțit că nu am căzut pe pământul tare. Era o furnică...STAI, STAI, STAI, am picat într-un mușuroi, voi fi devorat de milioanele de furnici!

– Au, fii atent!

– Stai, am picat aici din greșeală. Te rog, ajută-mă să ies!

– Nu am încredere!

– Am picat aici cu ideea de a găsi adăpost, crede-mă! Îmi poți spune cum să ajung din nou sus?

Timea FALTISKA, 8A

– Fie, dar uite, doar regina furnică îți poate da voie să ieși din mușuroi; dacă nu, va porunci să fii mâncat!

– Sună destul de rău, dar mulțumesc oricum!

M-am îndepărtat, însă am realizat că nu știu pe unde să merg.

– Ehem, ehem, fac pariu că tu habar nu ai să ajungi la regină!

– Poate...

– Te voi duce eu, dar stabilește-mi o recompensă!

– Mă voi gândi. Hai să mergem!

În timp ce mergeam spre palat mă uitam în mușuroi și am observat cum fiecare furnică face ceva.

– Voi așa lucrați tot timpul?

– Furnicile după vârsta de 20 de zile încep să lucreze în folosul comunității, apoi după 50-60 de zile au dreptul de a alege ce urmează să devină.

– Și cât timp lucrați de obicei?

– 20 de ore din 24, și nu avem voie decât dacă aducem niște argumente bune să ieșim din mușuroiul ăsta; unele încearcă să iasă cu forța, dar ajung să fie devorate de regină.

– Deci, pe scurt, vreți libertate!

– O poți formula și așa....

– Am o idee !

Eram în fața palatului, îmi tremurau toate cele opt picioare, dar eram încrezător. Fac un pas și încă unul, respir adânc și intru.

– Buna ziua, Majestatea Voastră! Sper că nu deranjez.

– Ce caută un păianjen aici? Ordonă să fie.....

– Înainte să mă omorâți, ați putea mai bine să mă lăsați să vorbesc?

– Fie, zi ce vrei!

– Vreau să ies afară să îmi caut familia și, de asemenea, să lăsați în libertate celelalte furnici, pentru a vedea lumina zilei. Gândiți-vă un pic, majoritatea furnicilor se nasc, copilăresc îmbătrânesc și mor fără să vadă vreodată lumina zilei.

– Probabil că dacă le-aș lăsa să plece toate ar fugi.

– Ar fugi din cauza Măriei Tale, pentru că le este frică să nu fie prinse iar. Sau nu vor pleca de frică să nu le faceți rău, e un lucru psihologic.

– La asta nu m-am gândit!

– Deci ce ziceți, Majestate?

– Nu te voi omorî acum! Mă mai gândesc o zi la ce trebuie să fac cu tine.

– Mulțumesc!

Tocmai ieșisem din palat și acea funică mi-a zis:

– Ai fost curajos! Meriți ceva de mâncare.

Am mâncat ca un păianjen care nu s-a mai hrănit de-o viață.

Deodată se aude în tot mușuroiul:

– Atenție, atenție! Eu, Majestatea Voastră, voi face un anunț! Începând de astăzi aveți dreptul să ieșiți din mușuroi cu condiția să vă întoarceți și să munciți în continuare.

– Bănuiesc că și eu trebuie să plec!

– Unde pleci?

– Să îmi caut familia!

– În cazul ăsta, mult noroc! Și...Mulțumesc!

Am plecat. M-am simțit bine că am rezolvat o problemă mare, însă problema mea încă nu am rezolvat-o.

Zilele treceau, ploile erau mai dese iar încet, încet iarna venea. Eu încă nu îmi găsisem familia și nici nu mai știam pe unde să apuc să o mai caut.

Într-o zi stăteam lângă o bancă dintr-un parc și văd un copil cum vine spre mine. Nu apuc să fac opt pași, că acel copil mă și apucă de al doilea picioruș stâng și mă ia pe sus.

– Mami, uite, un nou păianjen, seamăna mult cu ceilalți pe care îi am. Îl pot lua cu mine?

– Cum vrei tu!

– Atunci e decis deja. Bună, micuțule! În curând vei avea o familie.

M-a pus într-o punguliță și ne-am dus spre casa lui. Încă nu am procesat ce tocmai s-a întâmplat, dar parțial am înțeles, am fost adoptat. Acum eram în fața ușii, cele opt piciorușe îmi tremurau grozav de emoție.

– Sunt sigur că te vei înțelege cu ei!

– Abia aștept! am zis eu, dar nu cred că m-a înțeles sau auzit.

Am intrat în cameră, am văzut o cutie de sticlă ca un acvariu imens cu pământ. În interior erau minicopaci, iarbă, flori mici, căsuțe mici din lemn și lego, un mic lac.

– Știu că nu este ce te așteptai să fie aici, dar sper că te vei acomoda. Căutam un frate mai mic pentru această familie și sper că te vei înțelege bine cu ei.

M-a pus în cutie.

– Bună!

– Deci tu ești noul membru!

– Mă bucur să te cunosc!

– Tu ești de-acum fratele nostru, nu?

– Sper că ne vom înțelege!

Chiar dacă teoretic mi-am pierdut libertatea și am fost pus între niște pereți de sticlă, totuși mă simțeam bine că avem în sfârșit o familie. În special o soră care să mă aplaude când mă dau huța pe pânza de păianjen.

Nu e plăcut să știu că părinții mei probabil nu mai sunt în această lume, dar mă bucur să știu că tot am niște ființe care să mă iubească așa cum sunt. Chiar și un om care să mă vadă ca pe unul de-ai lui, adică tot ca pe un om, că până la urmă și păianjenii sunt oameni, nu?

Acasă...

de Natalia Pantazi, 6A

Lumea în care trăim devine gălăgioasă, neliniștită... dar există oare un loc în univers pe care cu adevărat să îl numești casă? Ei bine...

Cel mai liniștit loc poate fi doar pădurea. Să fugi de tot ce te împovărează. Să te așezi pe o piatră și să admiri lumina soarelui printre ramurile negre.

Așa gândesc eu...dar poate fi adevărat? Singurul mod de a afla este să ies din realitate, crudă, tristă, gălăgioasă, și să mă îndrept spre un loc total diferit, frumos, luminos și mai ales liniștit.

Mă uit în față și văd numai verde, dar dincolo de acest verde este viața. Ce tristă pare pădurea...

Ce aş vrea să o înveslesc... M-am așezat pe o piatră și m-am relaxat așa cum se cuvine, adică închizând ochii și respirând profund..

Când mi-am deschis ochii am văzut adevărata natură a pădurii. Ca un copil inocent ce caută un partener de joacă. Pădurea are mulți prieteni, mici și mari, jucăuși și somnoroși!

Uite acea vervețică, își distrează copiii cu jucării din pene de păsări. Sau acei urși de care toată lumea zice că sunt înfricoșători, dar uite ce drăguți sunt când se tăvălesc pe iarbă. Pe deasupra fluturii albi și puri aduc lumină, dar cei negri și portocalii aduc bucurie. Chiar mai sus se văd niște păsări mici și mari, planează în aer și fac tot felul de dansuri și când obolesc își înmoaie aripile în apa rece din izvor. Iar eu? Eu mă bucur de mirosul brazilor și mă izbește nostalgia gândindu-mă la vremurile liniștite ale acestei lumi.

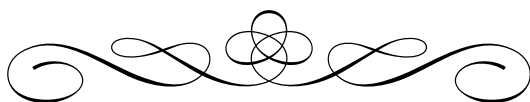
Lumea zice că animalele din pădure rănesc oamenii. Dar nu o fac degeaba, ele își apără propria casa și părerea mea este că oamenii nu au ce căuta într-un loc ca ăsta. Iar eu? Eu sunt una dintre vocile celor care vor să evadeze din realitate și să meargă în pădure, la liniște. Animalele nu îmi fac rău, dacă eu nu le fac rău. Pot mângâia un urs sau un lup. Mă pot juca în voie cu puii unei vervețe, pot admira fluturii.

Cel mai liniștitor lucru este să ascult vocea pădurii deși nu zice nimic... Înțeleg tot ce spune, fiecare emoție, fiecare sentiment. Dar sună așa de trist, ca o voce simplă care așteaptă un răspuns de mii de ani.

Uite o mică vervețică cum ia niște flori. O pasăre care ia crengi înalte, neatinsse de om. Fluturii împletesc tulpinile și urșii caută frunze și un fagure de miere. În zare pot vedea niște păsări care împletesc cu gheruțele lor o coroană de flori și vin cu ea, cu tot cu lumina soarelui, și o așează pe capul meu. Vine un lup și îmi așează în mână un trandafir roșu, pufos, fără țepi.

Dar trandafirul se ofilește imediat și se transformă în sânge. Toată pădurea cade, însă animalele rămân. De ce?... Am înțeles... Noi, cei care vrem să scăpăm de realitate, suntem vocea pădurii.

În scurt timp am revenit în gălăgie, trezit de claxoanele mașinilor, de știri și de faptul că va trebui să mai rezist încă o zi până la întâlnirea cu pădurea cea liniștită...

Mama vorbește cu plantele

de Andreea Delia Diaconiță, 8A

Era o zi frumoasă de joi, iar eu lipseam de la grădi. Mi se părea un lucru total nenatural să nu-mi respect programul, căci eram ferm convinsă că se va supăra pe mine doamna educatoare, deși mama mă asigurase în repetate rânduri că a vorbit cu dumneaei. Mă simțeam moleșită și mă dureau capul. Doamna doctor mi-a spus că aveam „insolație”. Nu știam ce înseamnă, dar am preferat să dau din cap, prefăcându-mă că îmi era un termen cunoscut. Drept răspuns am primit un „vai, ce copil deștept aveți” de la doctoriță. În câteva ore mă aflam în mașină cu mami, în drum spre locul ei de muncă. Eram foarte nerăbdătoare și o tot întrebam cât mai avem. Nu fusesem niciodată acolo. Odată ne-a întrebat educatoarea ce fac părinții noștri, iar eu nu am știut ce să răspund. Tot ce aflasem era că mama se ocupa cu creșterea plantelor, doar că nu făcea parte dintre fermierii de pe copertile cărților noastre. Cum am ajuns, mama mi-a spus că pot să fac orice vreau, atâta timp cât nu stric nimic. Așa că, pentru a explora cât mai mult din verdeața ce se întindea în fața mea, am început să alerg. Locul de muncă al mamei mele consta într-o grădină mare, plină de flori de toate culorile, ce era brăzdată de un râu. Am alergat și am tot alergat, până când am simțit că îmi iau picioarele foc și că nu mai pot trage aer în piept. Apoi am simțit lumea alunecându-mi de sub picioare și m-am trezit suspendată în aer. În schimb, aud o voce calmă și scotoasă, cu un timbru aparte, întrerupând liniștea: „- Ai grijă, piticuțo! Data viitoare nu o să mai aibă cine să te prindă!” Deschizând precaută un ochi, îmi caut salvatorul cu privirea pentru a-i mulțumi. Însă eroul meu părea a fi invizibil, căci nu zăream nicio ființă umană în jurul meu. „Ce nepoliticoasă este! După ce că ai salvat-o, nici nu te bagă în seama.” De data asta aud o altă voce, subțire și ușor enervantă, venind de undeva de jos. Nedumerită, mă uit la ce mi-a oprit căderea. Descopăr că un pom îmbrăcat cu un palton elegant avea o creangă împletită cu rucsacul meu. Atunci mă lovește ideea, punând cap la cap informațiile percepute de mine, întocmai unui puzzle.

– Domnule copac, vă mulțumesc că m-ați ajutat! Și iertați-mă, domnule deditel, nu v-am văzut.

– Vedeți, băieți, că nu a fost cu intenție? spune o violetă cu voce feminină. Lângă ea, un tufiș plin de frunze scutură din crenguțe în semn de aprobare.

Mi-am petrecut după-amiaza împreună cu plantele de lângă râu, povestindu-le despre lumea oamenilor. Ca un copil cuminte, le-am mulțumit din nou pentru ajutorul acordat, când a fost vremea să plec. Obosită fiind, legănatul ușor al mașinii nu a reușit decât să mă adoarmă, obligând-o pe mama să mă care până în pat. În dimineața următoare, mă aflam iar la grădiniță. Cum mă vede, educatoarea mă întreabă:

– Ia zi, scumpo, ai aflat ce face mami la muncă?

– Da, zic eu mândră. Mami vorbește cu plantele!

Lângă râu

de Ruxandra Maria Budai, 8A

Era o zi tare caldă și sufocantă. Prietena mea, Andrada, era plecată pentru o săptămână din oraș, lăsându-mă singură pe alea aglomerată pe care obișnuiam zilnic să ne jucăm. Am oftat plictisită, uitându-mă pe cer la norii jucăuși ce-ți captau cu ușurință atenția. Privirea mi-a coborât la mallul din cauza căruia liniștea era ceva la care doar puteam visa. Am oftat din nou, de data asta, cu o ușoară supărare.

Mi-am întors capul oleacă mai în dreapta pentru a admira râul albastrii ce mă liniștea de fiecare dată. Ce mi-ar fi plăcut să aud apa curgând în viteză, lovind ușor pietrele ce îi stăteau în cale! Și apoi mi-a venit ideea. Aveam oportunitatea perfectă pentru a explora râul! Drumul fusese lung, dar cu ajutorul bicicletei ce mă ducea cu viteză, am ajuns repede la locul pe care de mult timp voiam să-l privesc de aproape. Mi-am trântit neglijent bicicleta la pământ și am alergat să ating apa rece. Orașul părea grozav de departe, lucru care nu mă deranja nici măcar puțin. M-am așezat pe iarbă și mi-am lăsat părul liber din coadă, vântul începând să-l fluture. Am închis ochii și m-am lăsat pe spate. Puteam auzi sunetul broscuțelor, al rațelor, al găștelor, al pasărilor din copaci, al apei șiroind, al copacilor zgâlțâiți ușor de vânt și al unor oameni.

Mi-am deschis brusc ochii când am realizat că am auzit voci străine. Oare erau niște hoți? Am clipit încet și, ca un copil curajos ce sunt, am plecat în urma misterioșilor indivizi. Am trecut un pod pietros, frumos îngrijit, iar când mi-am ridicat privirea de la pietrele simetric aranjate, m-am trezit într-o frumoasă pajiște înverzită. Ici-colo puteam vedea mici pete de culoare, dar culoarea verde domina frumosul peisaj. Vocile se auzeau de pe o alea exagerat de aproape de apă. M-am apropiat precaută de alea și când mă așteptam să dau nas în nas cu un grup de persoane, m-am găsit înconjurată de un copac mare și de trei floricele. Derutată, m-am apropiat mai mult de copacul înalt și, deodată, doi ochi mari se deschiseră lent. Nu îmi venea să cred ce se întâmplase. Îmi îndrept privirea spre floricele, mă aplec cât să ajung la nivelul lor și niște nutrițe adorabile apar pe fiecare dintre flori.

Nu eram speriată, eram fascinată, atât de fascinată că, cinci minute mai târziu, o femeie dolofană mă găsi în aceeași poziție în care mă găsiseră și plantele: gura larg deschisă și ochii fixați asupra uimitoarelor ființe. După ce sufletul îmi reveni în corp, Kati, femeia ce mă găsisse, îmi oferă o limonadă rece și îmi explică unde mă aflui: într-o tabără de plante cu deficiențe. Până la apusul soarelui, am discutat, am povestit, am râs și am mâncat prăjituri alături de Platanos, Sisinel, Vio, Năsosu și Kati, ajungând acasă condusă cu mașina de aceasta. N-am să uit toată viața acea zi magică, o zi în care m-am împrietenit cu niște plante drăguțe.

Rezolvarea misterului ceasurilor

de Bianca Ștefan, 9 A

Sfârșitul unei zile de august acoperea tot orașelul în care Omar și familia sa trăiau. Era apusul unei zile tipice din acea perioadă în care toamna începea, dar vara nu pleca. Adierile călduroase și cu iz văratc erau întrerupte de aerul rece al toamnei. Mirosul acela îmbietor de mușcate și zgomotele copiilor de pe stradă se simțeau acum într-un ecou stins, aproape inexistent.

De la geamul larg al sufrageriei Omar vedea cum frunzele din grădina sa umbroasă se transformau, pe zi ce trece, într-o pată infinită și ruginie. Gândul că vara își scurgea roadele pe covorul roșcat al toamnei nu îl întrista pe Omar, un băiat de șaisprezece ani. Dimpotrivă, vedea această schimbare a naturii ca pe un prilej de a se relaxa puțin înainte de începerea școlii. Vedea acest tablou ca fiind perfect în compania unei cărți interesante. Se gândea la acea scenă specifică filmelor: un roman vechi, un fotoliu confortabil învelit în pături călduroase și picături de ploaie prelingându-se pe geam. El însuși era personajul. În plus, liniștea casei lui completa cadrul. Camera aceasta era îmbrăcată într-un tapet pastelat, pe parchet erau covorașe moi, iar canapeaua avea câteva pete din cauza vechimii. Ceasurile, trei la număr, erau așezate deasupra șemineului (mama sa avea o pasiune pentru a le colecționa).

Deodată, starea contemplativă a fost întreruptă de o bătaie puternică în ușă. Se gândi: „Cine poate fi? Părinții sunt plecați pentru câteva zile la bunici.”

Sunetul nu se opri. Omar se îndreptă spre ușă și o deschise:

– Cât este ceasul? Cât este ceasul?

Mâna începu să îi tremure adolescentului. Strânse clanța, iar gândul de a închide ușa îl străpunse: îi era puțin frică de bărbatul îmbrăcat în haine murdare. Acesta avea ochi de smarald, o barbă albă, iar fruntea ridată îi era acoperită de o pălărie neagră. Era un domn înalt și purta un palton lung și negru ce îi acoperea pantalonii, până aproape de ghetetele rupte. Privirea sa îi inspira frică lui Omar.

– Cât este ceasul?

Omar arătă cu degetul spre ceasul din hol: era ora șaptesprezece.

– Nu! Nu poate fi adevărat, spuse cu vocea tremurătoare. Sunt ceasornicar, iar toate ceasurile de pe această stradă arată aceeași oră. S-au blocat! Asta nu poate fi adevărat! spuse în timp ce se uita la ceasul, ca o busolă, din mână.

– Ce înseamnă asta? Cum putem rezolva?

– Înseamnă că timpul stă în loc, zise plimbându-se nedumerit în fața intrării. Este o tragedie!

– Mama are niște cărți despre ceasuri, în sufragerie. Poate ne ajută. „Nu știi ce se întâmplă sau dacă ceea ce spune e adevărat. Nu îl cred...dar pare foarte agitat.” cugetă Omar.

Pe măsuta de lângă canapea se afla o farfurie din lut cu baclava. Ceasornicarul o gustă, iar acest lucru îl înveseli.

– Uite, chiar aici sunt! Avem foarte multe informații. Citez: „Cum să repari un ceas”, „Carte despre evoluția ceasurilor”.

Un bilețel pe o foaie din papirus căzu pe podea: „Dacă vrei să resetezi timpul urmează aceste reguli!”

– Este ca un joc! afirmă amândoi.

Mai jos scria: „Reguli: Nu uitați, nu puteți sări peste nicio etapă!”

Cei doi au început să joace. Totul i se părea ciudat și misterios lui Omar!

Etapă unu:

– Trebuie să fixăm ceasurile stricate la aceeași oră!

Încercând, lui Omar îi mai rămase doar un ceas.

„Dacă voi muta minutarul în acel loc nu va fi corect. Este imposibil de înțeles acest joc. Îl voi muta atunci la treizeci.” gândea băiatul „debusolat”.

– Perfect! afirmă bucuros ceasornicarul.

Etapă doi:

– Trebuie să găsim ora adevărată a ceasurilor!

– Cum vom face?

– Cel mai ușor ar fi să ne ghidăm după poziția stelelor.

Lui Omar îi placea astronomia, deci au trecut de cea mai grea etapă în scurt timp.

Etapă trei: „Fixați toate ceasurile în același moment!”

– Ce înseamnă?

– Nu știu...dar trebuie să trecem de ultima etapă a jocului.

Optimiști, au reușit să se sincronizeze și să realizeze misiunea.

La sfârșitul misiunii, casa era învăluită în sunetul ceasurilor.

– Ora douăzeci! Am reparat toate ceasurile!

Clipele treceau acum într-un mod ordonat, iar toamna se schimba definitiv.

Cum?

de Roberta Ștefan, II C

Cum, când cineva îți zice
Un cuvânt nepotrivit,
În loc să-i răspunzi asemeni,
Tu zâmbești neconținut?

Cum de-atunci când ai dreptate
Nu ții musai să arăți
Și preferi să-i lași să creadă
Că-s străjerii de dreptăți?

Cum și-atunci când chiar te-atinge
Câte-o vorbă, câte-un gest,
Lași să treacă de la tine,
Nu le dai de înțeles?

Cum? Mă-ntrebi cu-atâta patos...
Cum să nu? Îți voi răspunde.
Ce sens are o strigare,
Dacă nimeni n-o s-asculte?

Tu, când vezi că-ncepe ploaia,
Stai și speri să se oprească
Sau te duci acasă unde
Știi că nu o să te ude?

Stau, gândesc și spun o dată,
Pentru cine stă s-asculte,
Nu de două, trei sau patru,
Pentru zece surdo-mute.

În vacanță cu libertatea mea nelimitată

de Laetitia Hossu-Longin, II A

Merge pe străzile pustii din orașelul provincial în care stă... Sunetul asurzitor al telefonului îi provoacă disconfort. Încearcă să ignore enervantul bipăit al avalanșei de mesaje care-i inundă inboxul. „Unde ești? Haide la masă! Te aștept! Rob” Decide să ignore mesajul și își vede în continuare de drum. Îi face semn unui taximetrist care oprește.

– Încotro, domnișoară?

– La aeroport, spune... apăsând cu greu fiecare sunet din acest cuvânt care o speria pe ea însăși...

– Sunteți sigură?

– Da. Muțumesc, spune ea cu un aer indecis.

Real vorbind, nici ea nu era sigură. Un răspuns spontan venit de la o domnișoară care pleacă la ora 22, în mijlocul serii, la aeroport, fără vreun bagaj, valiză sau rucsac, părând nedumerită și complet deabusolată. Era ceva neobișnuit și pentru ea. Gândul de a pleca i-a străfulgerat mintea și, deodată, se simțea mai pregătită ca oricând. Respinge cinci apeluri. Căsuța vocală plină de 20 de mesaje. „Unde ești? Se răcește mâncarea... știi că nu pot mânca fără tine.” Însă își închide repede telefonul și ignoră complet mesajele. E mai hotărâtă ca niciodată să își ia viața în mâini și să meargă să caute ceva ce nu mai găsisese de mult timp... Se uită în jur la traficul intens din oraș. A ajuns la aeroport.

– Cursa face 23 de lei. Cursa face 23 de lei. Cursa face 23 de lei. Doamnă, mă auziți?

Dar parcă femeia aceea suită în taxi, cu un aer neobișnuit de misterios, părea că e cu gândurile în altă parte. Confuză, îi întinde din inerție șoferului o bancnotă de 50 de lei și se dă repede jos din mașină. Mulțime de oameni, familii cu copii se îngămădesc acum pe ușile neîncăpătoare ale aeroportului... Ea își face loc prin mulțime, se strecoară ușor și se așază la coadă. Și-a dat telefonul pe silențios. Și-a oprit semnalul. A respins orice eventuală urmă de contact, dar era fericită și oarecum încrezătoare, deși totul părea un gând nebunesc să plece pur și simplu. Se simțea inconfortabil. Se străduia să evite privirile confuze ale oamenilor care se holbau la femeia care tocmai se îmbarca spre Dubai, neavând nici măcar o geantă cu ea. Se face că nu aude nici bârfele oamenilor care nu încetau să-și exprime nemulțumirea față de această față neobișnuită care pleacă în vacanță în Dubai îmbrăcată la costum. Da, era îmbrăcată în hainele de serviciu, plecată de

dimineață. Băuse doar o cafea, muncise opt ore și singurele lucruri pe care le avea cu ea erau agenda, telefonul, ochelarii și pașaportul. Nu părea nici genul de persoană bogată care să meargă în vacanță doar pentru a cheltui toți banii la mallurile din Dubai... S-a trezit în avion, holbându-se la spătarul scaunului și se gândește ce va face timp de cinci ore... Va dormi și va mânca. Își comandă un binemeritat sendviș cu mozzarella și un pahar de vin, la incredibilul preț de 15 euro... Pe scaunul de alături, o domnișoară ascultă muzica „K-pop” foarte tare. Dacă judecăm volumul, cu siguranță părea că nu ascultă la căști. Inclusiv călătorii din ultimul rând puteau auzi versurile. Iar pe fundal, un bebeluș plângea în hohote... „Minunat”, se gândi ea...

– Nu te supăra, poți da mai încet, te rog...

– Oh, sigur... Îmi cer scuze! Nu ești fană „K-pop”?

– Ămm... nu! Dar nu-i numai asta, mă și deranjează zgomotul. Eu încercam să dorm, mă rog, nu mai contează...

– Să înțeleg că ați avut o zi complicată?

– Întocmai... de ce mă întrebați?

– Pentru că pareți puțin.. stresată. Ei bine, sigur o să vă relaxați în vacanță, nu vă faceți probleme... „Da, sigur se va distra în vacanță”. Nu știa concret ce o indigna mai tare... faptul că părea stresată sau faptul că nu avea plănuită nicio vacanță adevărată...

Aterizează buimacă, parcă trezită dintr-un vis și ajunge într-un aeroport plin, dar impresionant. „Hm.. și acum? Încotro? Se tot gândea...” Nu avea planificată nicio întâlnire anume... își rezervase un hotel cu review-uri bune de pe booking. Luase doar un bilet dus... Era destul de ciudat să se trezească singură în... Dubai...

Ajunge la un hotel înalt cu piscină și primul lucru pe care-l face este să se trântescă în pat... Era extenuată, psihic mai mult. Nu avea bagaje, nu avea nimic după ea. Știa că următoarea oprire era la magazinul din incinta hotelului pentru a-și cumpăra un costum de baie și câteva rochițe. Nici nu se gândea să meargă la mall. În sfârșit, nu avea un program organizat... Telefonul suna încontinuu. Unul dintre gândurile care-i treceau prin cap era să-și schimbe cartela telefonului, să se detașeze complet de tot ce însemna viața ei de până acum... Voia să făcă pentru prima dată ce-i place, să se bucure de viață, să stea la piscină de dimineața până seara și să se sature de cocktailuri tropicale...

Zis și făcut, își schimbă cartela de telefon, mănăcă ceva la restaurant și imediat după aceea merse la magazin să se uite după rochii și costume de baie. Se gândește doar cum o

să fie viața ei în următoarele zile... cum o fi să trăiască pur și simplu, să facă ce vrea, să se relaxeze fără să o condiționeze nimeni... Era, cu siguranță, unul dintre cele mai mari visuri ale ei. Se simte minunat în vacanță. De la fereastra camerei hotelului privește clădirile imense care păreau niște uriași gata să pornească un război. Mâncarea era delicioasă. Pentru prima dată savura din plin mâncarea, alegând doar ceea ce voia ea și ceea ce-i făcea cu ochiul, fără să fie condiționată de nimeni și de nimic.

A găsit în oraș o librărie superbă de unde și-a cumpărat trei romane... Și-a dat seama că nu mai citise de ani de zile. Și acum parcă se cufunda cu totul în filele cărții, simțindu-se parte din poveste, relaxându-se la piscină și luând tot bronzul posibil. Se simțea minunat, evadarea asta era ca o gură de aer proaspăt... Nu o speria deloc nici gândul că iubitul ar fi putut s-o dea dispărută, să alerteze poliția... Se gândea pentru prima dată doar la ea, însă nu într-un mod egoist... ci într-un mod binefăcător. Se simțea ocrotită, împlinită, binecuvântată. Singură, într-o țară străină, fără nicio grijă, stând la piscină și bucurându-se parcă prima dată intens de viață.

Stresul și agitația vieții de zi cu zi nu-i lăsau deloc timp pentru ea... și nu se descoperise de mult... De obicei pune foarte mult preț pe aspect, pe îmbrăcăminte, fiind tot timpul aranjată. Acum nu purta deloc machiaj, umbla în costum de baie și avea la ea doar două rochițe vaporoză, dar îi plăcea așa... se simțea minunat. Se simțea cu adevărat împlinită... Și reflectând puțin asupra călătoriei, între zile caniculare, călduri dogorâtoare, pahare de vin, mâncare bună și odihnă, și-a dat seama că în a patra zi de călătorie găsise ceva... Ceva pierdut în neant, ceva pierdut printre fostele relații, ceva pierdut în rutină, în monotonia de la serviciu, în lipsa pasiunii și a interesului care s-au contopit cu efemerul și cu trecutul. Acel ceva i-a pătruns în adâncul inimii și i-a inundat mintea... Reușise să găsească o parte din ea, o veche parte din ea, și anume libertatea...

Wow. Nu-i venea să creadă ce tocmai auzise rostit de propriul glas interior... Libertate, libertate...un cuvânt care-i părea străin și totuși atât de familiar... Era ceea ce căuta, la ce se gândea, dar nu conștientiza... Toată viața de până acum simțise că îi lipsește ceva, ceva important, ceva monumental. Se săturase de rutină, de a alege altul pentru ea. Relații eșuate, prietenii destrămate... Ceea ce i-a lipsit până acum a fost chiar libertatea. Libertatea de a alege, libertatea de a lua propriile decizii, libertatea de exprimare, libertatea de a face ceea ce vrea, când vrea... libertatea de a-și acorda timp doar pentru ea însăși... Viața ei fusese un lanț de decizii luate de alții, de la părinți, până la șefi, la prieteni, la parteneri... Vacanța, aceste momente de respiro au ajutat-o să-și dea seama ce anume o nemulțumea, o epuiza. Faptul că era privată de libertate. Și totul a fost atât de simplu, poate chiar banal.

O escapadă neplanificată, dar atât de benefică. Pentru că da, uneori avem nevoie de o pauză de la tot pentru a ne recupera libertatea. Iar ea avea nevoie de asta. Plecase, fără să conștientizeze, în căutarea libertății... care se ascunde oriunde, mai ales în particule de fericire efemeră. Pentru că libertatea poate însemna să faci plajă, să te aventurezi într-un zbor lung, să mergi pe un alt continent fără niciun bagaj și să stai să te bucuri de viață în tihnă, să îți faci ordine în minte și în suflet. Și așa și-a dat seama că o parte din ea și-a interzis dreptul la libertate, a înstrăinat această componentă fundamentală a unei vieți reușite. Doamne, pentru prima dată simțea libertatea de a călători, de a merge oriunde, de a mânca ce vrea, de a alege pentru ea, fără să fie constrânsă de norme și de reguli. Familia ei i-a impus reguli încă din copilărie. Tot timpul s-a lăsat ghidată de unii și de alții, dându-și seama că și-a pierdut autonomia... Dar a găsit-o! Și-a găsit libertatea și a elucidat misterul călătoriei spontane. Ceva din interiorul ei știa că avea nevoie de asta mai mult ca niciodată... Voia să fie liberă, fără limite, pentru că toată viața ei își pusese limite sau îi pusese alții limite.

Dacă putea afirma un singur lucru, acela ar fi că nu, libertatea nu trebuie să aibă limite... Libertatea vine din forma de percepție asupra vieții, din conduita fiecăruia care modelează termenul de libertate pentru propriul înțeles, făcându-l exact să se plieze pe temperamentul său. Mulți spun că da, în viață trebuie să existe limite, pentru că, teoretic, libertatea are limitele ei... Dar în momentul ăsta, ea se simțea una cu libertatea și se gândea doar la faptul că nu voia să limiteze nimic din viața ei... Terminase vacanța, se întorsese acasă. Restul, ei bine, nu o mai interesa, pentru că începuse o viață nouă... Călătoria în Dubai a făcut-o să reflecteze asupra vieții și, ei bine, din libertatea ei s-a născut un roman de succes despre libertate și destinat chiar libertății imaginarului poetic... Și așa s-a născut o carte pe tema liberății, asemănătoare cu „Empire of Liberty”, a lui Gordon S. Wood, însă adusă în realitatea vieții noastre. Romanul a fost doar o purificare și o reflectare asupra libertății, libertate de care trebuie să avem grijă, să nu o pierdem. Și dacă o vom pierde, la un moment dat, amestecată în rutină, e important să o recuperăm și să nu ne limităm niciodată. Povestea asta atât de simplă și de banală e extrem de relevantă, pentru că da, uneori avem nevoie de atât de puțin pentru a ne schimba viața. Pentru că din straniu și din absurd se pot naște idealuri. Pentru că, poate doar așa, ne vom da seama de cât de important e să fim liberi și nelimitați...

Peisajele de la fereastra mea

de Casandra Vasile, 8B

Mi-a bătut la fereastră Decembrie, prima lună a Iernii. Frigul se mută treptat la noi în oraș, aducându-i cu el pe Vântul aspru și pe Gheața alunecoasă. Ah, ce personaje antipatice!

Dar Timpul, care nu stă în loc niciodată, a continuat să pedaleze pe Bicicleta Secundelor. Așa a venit Crăciunul și, odată cu el, Ninsorea. Mulți spun că cea din urmă e prietenă cu Frigul. Știu că e adevărat, dar cum ar putea o fantezie albă să fie rea? Fulgii de nea cad lin din cerul plumburiu, căruia îi lipsește luciul de altădată, iar țurțurii, ca niște stalactite de cristal, atârnă de ramuri.

Anul Nou a venit, ținându-l de mână pe Ianuarie. Gerul, nu știu de ce, a obligat Ninsorea să aștearnă nămeți înfrigurați. Mormane de zăpadă, amenințătoare, împiedicau mașinile să intre în parcare pe care o văd de la fereastra camerei mele.

Februarie, mai calm din fire, i-a spus Gerului că ar fi mai bine să plece. Acum, eoul Vântului nu mai pare un strigăt de luptă. Căderea fulgilor era un spectacol feeric, iar decorul din fundal părea pictat de un artist: luminile felinarelor străpungeau ceața ca reflectoarele unui concert, iar blocurile posace au devenit statui în mijlocul ninsorii.

Melina BATHAEE, 6A

Toată magia iernii s-a ruinat când Primăvara i-a exilat pe toți aducătorii de conflicte și pe complicii lor. Soarele, mărinimosul Soare, le-a acoperit urmele cu lumina lui cerească.

Martie, un reformator înăscut, a trezit ghiociei din grădină și a prefăcut ultimele fire de zăpadă în flori catifelate, pe care le-a agățat de ramurile copacilor oboșiți. Apoi, a presărat pulbere verde, ușor sclipitoare, peste lumea din fața camerei mele.

Fratele lui, Aprilie, mai pesimist din fire, a chemat Frigul să-i țină companie și să-i povestească despre Ploaie și despre Vânt. Ușor, ușor, stropi reci de ploaie au început să cadă, pic-pic, peste același tablou, ca notele unei simfonii triste.

Dar finalul partiturii l-a adus pe Mai pe scena naturii. Soarele și-a intrat în drepturi. E luna cea mai plină de viață: berzele și rândunicile zboară fericite încoace și încolo, mii de flori pline de culoare și de parfumuri explodează prin grădini și simt că Vara se apropie treptat.

Gemelele Iunie și Iulie aduc veselie și voie bună, glumind mereu. Zilele sunt atât de lungi și de frumoase, încât mă îmbie să ies afară, pentru a face o plimbare sub lumina Soarelui.

Rămân, totuși, la locul meu, fiindcă își face apariția August, un arogant care îi lasă Căldurii libertate deplină. Soarele, de astă dată, strălucește ca un diamant, împrăștiindu-și razele peste tot.

Septembrie este cea mai generoasă lună pe care o aduce Toamna. În gutuiul din fața ferestrei mi-a lăsat niște lampioane dulci și frumoase, pe care le adun cu plăcere, iar în vița care atârnă la marginea geamului se simte aroma strugurilor. Pe stradă se aud cântecele copiilor care se întorc la școală.

Sora ei mai mică, Octombrie, este o nebună excentrică. Se îmbracă în fel de fel de culori și nuanțe de auriu, cărămiziu și portocaliu, apoi defilează pe stradă, nepăsătoare, iar eu îi admir pelerina și o aplaud furtunos.

În urmă-i vine, cu pași domoli, Noiembrie, melancolică și nostalgică, care nu se mai ocupă atât de bine de regat. Toată ziua plânge, iar norii odată cu ea, și eu simt că-mi alunecă o lacrimă pe obraz. O baladă se aude de undeva, din depărtare, iar Frigul aduce noaptea în oraș. Grădina din fața mea și-a pierdut și florile, și culoarea, și fructele, săraca!

Și în acea noapte deschid fereastra, să simt mirosul trecutului. Dar când o închid și mă pregătesc să plec, aud o bătaie ușoară. E același Decembrie, mă cheamă...

Melina BATHAEE, 6A

Legenda trandafirului

de Ana Maria Fratea, 6A

În urmă cu mult timp, într-un sat, s-a născut o fetiță pe nume Rosa. Rosa avea o frumusețe nemaivăzută, ochii verzi și părul roșcat.

Satul în care trăia Rosa era plin de locuitori fericiți. Doar o dată la milioane de ani se năștea un nou locuitor cu puterea de a fi trist. Atunci când erau triști, dădeau naștere unei flori care îi facea fericiți. Primul locuitor a dat naștere Irisului, al doilea a dat naștere Crinului iar acum sătenii îl așteptau pe al treilea deoarece puteau face comerț cu florile nemaivăzute și dorite de regalitate și de oamenii cu sânge albastru.

Într-o zi, când animalul de companie al Rosei a dispărut, fata s-a dus în căutarea acestuia, dar din păcate când a ajuns în inima pădurii câinele deja se stinsese. Atunci Rosa a simțit pentru prima dată sentimentul de tristețe. Când lacrimile cristaline au atins Pământul a înflorit o floare superbă, roșie și maiestuoasă. Planta se putea asemăna cu fata: avea tulpina de aceeași culoare cu ochii fetei iar petalele roșcate erau ca părul ei. Fata a plecat după puțin timp spre casă. Acolo, mama sa, mirată de lacrimile Rosei, a luat-o în brațe.

– Mamă, Rocky a murit! a spus fata.

– Nu plânge, fata mea, i-a venit timpul. Acum noi trebuie să-l lăsăm să plece.

– Bine ... Mamă, am plâns iar niște flori au apărut exact ca în povestea ta.

– Hai să dăm de veste satului !

Iar de atunci planta a fost răspândită în lume cu numele Rosa, care tradus din latină în română înseamnă „trandafir”.

Sofia SURDU, 5B

Legenda apelor

de Alexia Gogoș, 6A

A fost odată un Nor. Norul împărățea cerul și era foarte îngâmfat. Într-o zi, o girafă a dat cu capul în Nor și a plecat fără să își ceară scuze. Atunci Norul a tunat:

– Tu, ființă ne semnificativă, cum îndrăznești să mă lovești și apoi să treci pe lângă mine ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat ?

– Păi tu ești un nor foarte mare și eu nu te-am putut ocoli. Puteai să te dai la o parte! a spus girafa ofensată.

– Tot eu sunt de vină? Lasă că vezi tu! a spus Norul supărat.

Nu peste mult timp girafa a fost lovită de un fulger și a murit.

Zilele treceau și Norul omora tot mai multe animale. Până într-o după-amiază însorită când deodată cerul s-a înnegrit și o voce groasă s-a auzit.

– Tu, Norule, dacă nu vei înceta să mai omori ființe nevinovate, vei avea de plătit un preț mare!

Norul, auzind vorbele lui Dumnezeu, s-a gândit că el este împăratul cerurilor și nu are de ce să asculte o voce.

Într-o zi, un elefant a dat peste Nor cu trompa lui iar Norul l-a fulgerat și elefantul a murit. După câteva secunde de la moartea elefantului cerul s-a înnegrit și vocea s-a auzit din nou.

– Norule, te-am avertizat, dar tu nu ai vrut să mă ascuți. Nu mai pot să te iert și de data aceasta.

Din Nor au început să iasă picături de ploaie și Norul se micșora. După câteva ore Norul a dispărut complet și în locul lui a apărut un frumos și pufos norișor iar pe pământ au apărut oceanele, mările, lacurile și râurile care au hidratat animalele și plantele.

Un șarpe pe nume Cleo

de Ștefania Olaru, 7B

M-am săturat ca lumea să se teamă de mine. De cele mai multe ori, când trec pe lângă cușca mea, copiii, adulții, chiar și unele persoane mai în vârstă se sperie. Unii trag un țipăt scurt, alții sar ca o pisică, ba chiar am văzut destui care au și fugit. Nu înțeleg de ce.

Să vă explic: eu sunt o șerpoaică boa constrictor, mai pe înțelesul tuturor, un șarpe mare, dar neveninos. Subliniez, neveninos. Am fost adusă la Grădina Zoologică Artis când aveam doi ani. Acum am 15. Cei mai grei și mai plictisitori ani din viața mea. La început mi-a plăcut, deoarece eram hrănită bine, locul era destul de mare, nu-mi era frig... Acum nu mai pot spune același lucru. Este plictisitor să stai închisă toată viața. Mai bine aș trăi numai 10 ani, dar în libertate, decât 30 în captivitate.

Văd adesea copii care aleargă, râd, se joacă, într-un cuvânt, își trăiesc viața la maximum, după mine. Ei sunt liberi. Îmi place mult acest cuvânt. Liber. Ce mi-aș dori și eu să fiu liberă. Înainte să adorm, mă gândesc la cât de bine îmi era în junglă, cu familia mea. Îmi plăcea să stau în copaci așteptându-mi victima sau să mă odihnesc la umbra unei tufe.

Acum stau în acest terariu îngust, fără companie, așteptând o scăpare. M-am plictisit de toți acești copilași care îmi citesc zilnic numele de pe plăcuța argintie așezată în stânga pietrei roz unde adesea mă ascund când nu vreau să dau ochii cu lumea. Acolo am stat câteva zile, deoarece nu mă simțeam bine.

Zilele treceau, lumea mă vizita și începusem să mă simt tot mai rău. Nu mai aveam poftă de mâncare și voiam să

dorm toată ziua. Mă gândeam tot mai mult la jungla de unde veneam și îmi doream cu ardoare să plec din acest spațiu plin de oameni ciudați și răi.

Credeam că o să mă duc, cum s-a dus acum 10 ani și partenera mea din stânga, Violeta. Mă simțeam împăcată și speram să o duc mai bine în cealaltă viață.

Nu au mai durat mult aceste gânduri negre, deoarece după o săptămână am primit vestea cea bună. Mă trimit acasă! Am fost așa bucuroasă. De abia așteptam să mă ia. Am aflat înainte să plec că fusesem puțin răcită atunci când m-am simțit rău, dar ce mai contează. Plecam. Chiar o făceam. Nu aveam să mai fiu tristă de acum. O să mi se spună Cleo cea Liberă sau Cleo cea Veselă. Oricum ar fi ajungeam înapoi în junglă.

Zborul a decurs bine, dar cel mai important este să vă spun ce s-a întâmplat când m-au lăsat să ies din cușcă.

Cele două persoane care mi-au dat drumul au plecat grăbite spre mașină, iar eu am putut să mă bucur de frumusețea locului. Mă simțeam atât de vie, zici că aveam 3 ani. Aerul era curat, nimeni nu se mai holba la mine, mai bine spus, nimeni nu se mai speria de mine.

M-am plimbat o bucată de timp și am început să-mi caut de mâncare. Lucrurile au decurs foarte bine.

Atunci am înțeles ce înseamnă pentru mine libertatea. Nu înseamnă mâncare nelimitată, condiții bune etc. Ea înseamnă natura, spațiul deschis, faptul că nu trebuie să stau închisă în cușcă.

Voi v-ați gândit vreodată ce înseamnă libertatea?

Mihai ALEXANDRU, 8C

„Libertatea” emoțiilor...

de prof. Luiza Elena Onea

Erasmus Project
29.11-4.12 2021

Bianca Banu, 6A

365 de zile, 365 de stări, 365 de emoții... și un singur „eu”. Oare William Shakespeare prin afirmația lui „Timpul este prea lent pentru cei care așteaptă, prea iute pentru cei care se tem, prea lung pentru cei care se plâng, prea scurt pentru cei care sărbătoresc, dar pentru cei ce iubesc, timpul este o eternitate.” ne-a arătat că timpul poate fi perceput diferit?

Răspunsurile pot varia. Unii pot spune că nu, alții că da. Ceea ce știm noi este că petrecem momente alături de diverși oameni, colegi, cu care împărtășim un amalgam de stări și emoții. Actantul principal al școlii, elevul are la finalul fiecărui an un bagaj de amintiri mult mai bogat. În acest „bagaj” apar sentimentele, emoțiile. Dar oare ați scris vreodată despre emoțiile, stările, amintirile voastre? Ați împărtășit cu vreun coleg câteva amintiri? Ați încercat să faceți ziua unui coleg mai frumoasă, doar prin intermediul cuvintelor scrise anevoios pe o hârtie?

Noi, da. Anul acesta, împreună cu elevii clasei a VII-a A, am realizat activitatea Secret Letter sau, cum am denumit-o noi simbolic, „Libertatea emoțiilor”.

Vă întrebați probabil în ce a constat această activitate?

Elevii au extras bilețele cu diverse nume dintr-o cutiuță „magică”. Ulterior, fiecare elev a avut de redactat o scrisoare în care să îi împărtășească colegului/colegei câteva gânduri/emoții etc. La final, am stabilit o zi în care să aducem aceste scrisori, iar destinatarii au rămas anonimi.

Ce s-a întâmplat când a sosit „poștașul”?

Tot ce vă pot spune este că aceste scrisori au schițat zâmbete pe chipurile elevilor, care, deși acum sunt ascunse sub „mască”, s-au reflectat în privirile lor candid.

Cum au arătat scrisorile?

Vă las pe voi să descoperiți!

wednesday, 1 december

Dear diary, today we visited the city Granada. First we visited a castle named „castle Alhambra”. The road lasted a little bit more than an hour.

When we got out of the bus and saw the castle I realized that is much bigger than I imagined. The tour lasted one or two hours but it worthed because i found all the things interesting. I liked that this visit was in the program for today. After that we walked to the place where we were going to eat. The place where we ate was in a school, the school was really beautiful and from the outside you could’ve seen the castle. The food was delicious. After we ate we went to a place called Mirador de San Nicolas „The most beautiful sunset” according to Bill Clinton. While we were waiting for the sunset we listened to some people that were playing flamenco music, which I didn’t listen to before but I liked it. The view was amazing and the sunset as well. We took a lot of photos and then left the place. We went back to the houses of the children that we were staying at. This mobility was awesome till now and I hope it will be the same the next few days.

Avansarea sociologică și impactul intelectului

de Mihai-Alexandru Bangală, 8B

Secolul XXI este o perioadă de prosperitate și pace pentru omenire. Lumea nu a mai suferit niciodată o astfel de hiperglobalizare ce a adus o evoluție la scară mondială pentru toți oamenii. Cum toate globalizările petrecute până în prezent au dus doar la catastrofe de proporții (ex: războaiele mondiale, ciurma bubonică din Evul Mediu, revoluțiile burgheze etc.), de ce globalizarea contemporană nu ne-a adus într-un colaps?

Mulți oameni subliniază că pandemia de COVID-19 este un dezastru și o atrocitate, dar raportându-ne la trecutul omenirii observăm că suntem într-o perioadă superioară celorlalte. Cum această chestiune este interpretabilă datorită relativismului ce ne poate da mai multe sisteme de referință (dacă raportăm perioada de criză COVID-19 la anii 2016-2017 putem spune că este de-a dreptul catastrofală, dar dacă o raportăm la orice perioadă sau la orice an dinainte de sec XXI observăm că este o perioadă de lux), vom ignora în această lucrare criza provocată de Coronavirus.

Când oamenii vorbesc despre o societate avansată și futuristă expun existența unei tehnologii superioare nouă, fapt ce este pe jumătate adevărat. Dar degeaba un sistem are tehnologie cuantică și energie infinită, dacă elementele sistemului sunt niște ființe sălbătice care se „devorează” una pe alta.

Exemplul anterior este unul pueril deoarece o ființă ce are cunoștințe atât de avansate despre univers cu siguranță nu va avea astfel de trăsături rudimentare, dar mesajul alegoriei rămâne per total același, și anume acela de a demonstra că degeaba suntem avansați tehnologic, dacă nu suntem și sociologic.

Cu două săptămâni înainte de a scrie acest articol, am văzut un documentar care prezenta cum ar fi arătat lumea în perioada actuală, dacă învingătorii celui de al Doilea Război Mondial ar fi fost țările Axei.

Cum ocupațiile și preocupările cercetătorilor din respectivele țări erau fixate pe fizica cuantică în mod special (P.S. majoritatea dintre teoriile și postulatele cuantice ce

ne-au schimbat lumea au fost făcute de fizicieni care au lucrat pentru aceste ideologii în mod direct), putem presupune că am fi avut cel puțin tehnica și capacitățile de acum, ba chiar mai mult.

Dar, de asemenea, un calcul de entropie a demonstrat că lumea ar fi intrat într-un haos total, specific doar civilizațiilor paleolitice, dar cu o tehnologie atomică și cuantică ce ne-ar fi distrus habitatul natural (se aproximează că după un dezastru mondial nuclear cel puțin 40 000 de ani nu se pot dezvolta ființe vii).

Concluzia este numai una. O lume civilizată, futuristă și modernă trebuie să fie avansată atât tehnologic, cât și sociologic.

Răspunsul la întrebarea principală de la începutul articolului este una simplă. Lumea avansează și datorită relațiilor care s-au format între oameni. Oamenii au învățat să comunice și să ia decizii prin metode nonviolente, au început să se înțeleagă unii pe alții eliminând discriminările, raptul devenind neglijabil. Adevăratul motiv pentru care se întâmplă aceste evenimente este educația. Niciuna dintre chestiunile de mai sus nu ar fi fost realizabilă fără ca oamenii să fie educați.

În timpurile de odinioară eram divizați în facțiuni, sub pretextul națiunilor, al claselor, al religiilor, al ideologiilor etc. Diferențele adevărate țineau doar de educație. Un om care era învățat să scrie în Evul Mediu, de obicei, nu comitea orori și atrocități, dar un sălbatic nu ar fi avut niciun motiv să nu o facă.

În viitor, pentru a ajunge la o societate demnă de science-fiction, unde există principii și respect între oameni, trebuie să insistăm asupra dezvoltării educației. Meseriile ce nu necesită educație devin cu timpul inutile și sunt înlocuite de tehnologie, neputându-se invoca un pretext de a nu educa toți oamenii.

În concluzie, o societate avansată, liberă, tehnologizată și futuristă este o societate în primul rând educată.

Andreea BASA, 5A

Libertatea și limitele ei

de Luca Georgescu, 8B

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au iubit libertatea. Libertatea să călătorească, libertatea să se informeze, libertatea să își exprime opinia și multe altele. Pentru a înțelege conceptul de libertate trebuie să ne întoarcem puțin în timp. În perioada Antichității, în timpul democrației ateniene (a nu se confunda cu actuala democrație), scriitorilor li s-a dat voie să scrie despre conducători, să îi critice sau să își bată joc de ei, lucru pe care îl observăm în cazul lui Aristofan. Diferența dintre ideea de libertate din Antichitate și ideea de libertate actuală este că, în Antichitate, oamenii se foloseau de libertate pentru a face lucruri nobile: de exemplu, așa cum am spus mai sus, a scrie. Dacă scriitorilor din Antichitate nu le era permis să scrie, noi, astăzi, nu am fi știut nimic despre acea perioadă, dar, datorită unor autori cum ar fi Tucidide, Platon sau Aristotel, noi ne putem forma o idee despre cum arăta lumea atunci. În perioada actuală însă oamenii, mai ales adolescenții, se folosesc de libertate pentru acte care nu își au locul. Ei și-au format o idee greșită despre ce înseamnă libertate sau democrație și își justifică nelegiuirile prin faptul că „trăim într-o societate liberă în care putem să facem ce vrem”. Faptul că trăim într-o societate liberă nu înseamnă că putem să facem ce vrem. Faptul că trăim într-o societate liberă îți dă dreptul să călătorești, însă nu îți dă dreptul să vandalizezi clădiri sau să faci scandal pe stradă. Era o vorbă care spunea „libertatea ta se termină atunci când începe libertatea altuia”. Dacă aceste persoane susțin că au dreptul să facă ce vor pentru că trăim într-o societate liberă, atunci și eu am dreptul să merg pe stradă fără să văd scandal sau mizerie.

În această lucrare am decis să analizez conceptul de „libertate” și să demonstrez că, în ziua de azi, oamenii înțeleg greșit acest concept. Pentru a-mi întări teoriile pe care le voi prezenta în cele ce urmează, voi da ca exemplu romanul „1984”, scris de George Orwell. La prima vedere, romanul prezintă o lume condusă de un sistem totalitar extremist, care controlează toate aspectele vieții oamenilor și unde nu există ideea de „libertate”. Însă, după ce am analizat în detaliu acest roman, am putut asocia diverse detalii prezentate în carte cu elemente pe care le întâlnim în viața cotidiană, însă pe care nu le criticăm ca fiind „totalitare” și „extremiste”, ba

chiar le laudăm. Ideea de libertate, dusă la extrem, devine nu o ideologie perfectă, așa cum susțin mulți oameni, ci o ideologie totalitară. Să luăm un exemplu: societatea actuală încurajează dreptul la exprimare liberă, fără să fim supuși unor consecințe. Însă, dacă eu îmi exprim liber opinia, iar unii consideră că opinia mea se opune valorilor libertății, eu sunt cel condamnat. Unde este dreptul la liberă exprimare atunci? În „1984”, exista Poliția Gândirii, care îi captura pe cei care erau acuzați de crime împotriva sistemului, adică a avea o opinie ce nu este compatibilă cu ideologia pe care este bazat sistemul. Dacă se întâmplă să îmi spuneți că am înțeles greșit cartea, dați-mi voie să vă spun că această carte a fost interzisă în Florida sub pretextul că este pro-comunistă, iar în URSS sub pretextul că ar fi anti-comunistă, deci, credeți-mă, nu eu sunt cel care a înțeles greșit cartea.

Libertatea trebuie să îi avantajeze pe toți oamenii, nu doar pe unii. Societatea actuală susține ideea de diversitate, însă unde este diversitatea într-o lume în care toți sunt la fel, sclavi ai libertății, manipulați de această idee, care, în curând, va fi dusă la extrem? O societate cu adevărat liberă este o societate în care există legi stricte, dar juste, care ne protejează cu adevărat drepturile. Într-o societate în care ideea de libertate este dusă la extrem, oamenii vor avea dreptul să își dea unii altora cu pietre în cap, însă unde este libertate atunci când ieși pe stradă și te temi, în fiecare moment, că o să primești o piatră în cap? Așa cum oamenii susțin că sunt liberi să facă ce vor, și eu sunt liber ca, atunci când merg pe stradă până la magazin, să nu fiu lovit în cap cu o piatră, pentru că niște indivizi „sunt liberi să se distreze”.

În concluzie, libertatea trebuie să îi avantajeze pe toți la fel de mult, iar limita libertății este atunci când „drepturile” tale încalcă principii morale și sociale, principii care există în această lume de mai mult timp decât există ideea de „libertate” sau „democrație”. Dar, așa cum spunea Aristotel acum mai bine de două mii de ani, democrația este un sistem corupt, deoarece oamenii, în loc să se gândească la toți ca la un colectiv, se gândesc fiecare la sine însuși, iar ideea de „democrație” și „libertate” funcționează doar până nu îi mai avantajează pe conducători și pe așa-ziii sclavi ai libertății.

DEZBATERI

Ce este libertatea?

de Bianca Ștefan, 9A

Libertatea este definită ca „posibilitatea de a acționa după propria voință sau dorință”. Libertatea înseamnă și starea unei persoane care se bucură de deplinătatea drepturilor politice și civile în stat, iar în opinia mea aceasta înseamnă și multe alte lucruri.

Consider că libertatea, pe lângă definițiile din dicționar, poate fi interpretată. Sunt de părere că termenul „posibilitate” caracterizează cel mai bine ideea de libertate. Posibilitatea de a alege, de a face un lucru, de a vrea un lucru sau de a înțelege un lucru sunt în strânsă legătură cu libertatea. Pe lângă aceste concepte, idei și definiții sentimentele produse de această libertate sunt, după părerea mea, unele dintre cele mai puternice trăiri care pot fi experimentate. Curajul definește libertatea. Acel curaj se naște dintr-o dorință profundă, o dorință arzătoare; cea mai puternică și neînfricată dorință lăuntrică a unei ființe.

Ideea de libertate este ilustrată în foarte multe opere. În opere filosofice conceptul de „libertate” este foarte prezent. În literatura română ideea de libertate apare în texte precum „Cum e lumea” de Veronica D. Niculescu în care Bianca, un ursuleț de șapte luni, ghidat de propria dorință, reușește să evadeze din cușca de la grădina zoologică în care era captivă. Astfel, trăiește sentimentul de libertate, ajungând într-un oraș aglomerat. Libertatea este experimentată de o ființă care nu mai văzuse natura de după gratiile cuștii în care se simțea blocată, dar din care simțea mirosurile și sunetele ce veneau de „departe”.

Un alt text din literatura universală care abordează tema libertății este „Războiul care mi-a salvat viața” de

Sofia SURDU, 5B

Kimberly Brubaker Bradley, în care protagonista, o fetiță de nouă ani pe nume Ada, dorește și visează la libertate. Dorește să plece din locul nefericit în care trăia cu mama sa agresivă care o judeca pentru un defect fizic. Își imaginează o lume în care poate fi liberă, departe de acest „acasă” care o oprima, lucru care i se și întâmplă la final. Libertatea este conturată de această dorință de a vedea lumea, de a încerca, de a iubi și de a fi iubită de un părinte.

Dar eu văd libertatea ca fiind mult mai mult decât un concept despre care se discută foarte mult. Văd libertatea ca fiind semnul distinctive al fiecărui om. Este un univers plin de dorințele cele mai puternice ale noastre care ne ghidează în viață, un univers al voinței noastre, al modului în care vedem lumea și al lucrurilor pe care neîncetat dorim să le atingem și să le depășim.

Victor IONESCU, 7A

Freedom and its limits

de Mihaela Aurelia Andrej, I2D

Freedom has been and is still one of the most debatable topics known to human kind, being a subject that leaves so many questions out in the open, a nuanced idea that differs from one individual to another. Being such an ambiguous matter, it led people through a multitude of attempts on unlocking its meaning, but also its limits, attempts which birthed different political views, groups and even wars.

The concern of liberty and its restraints has extended into the cultural world, spreading among authors, painters, dancers, historians and musicians over the course of time, being interpreted uniquely by each, generating an immeasurable collection of creations that gravitate around this theme.

The topic of freedom had been one of the most important ones for ancient philosophers, an idea on which the human nature depends, a crucial state of existence. As follows, Lucius Annaeus Seneca, a Roman Stoic philosopher, has approached the matter of liberty in his work "Letters from a Stoic", in which he often mentions other philosophers such as Zeno, Chrysippus and Epicurus, using their ideas as a source of ethical maxims. In the letter titled "On old age and death" he says "Think on death. In saying this, he (Epicurus) bids us think on freedom. He who has learned to die has unlearned slavery; he is above any external power, or, at any rate, he is beyond it". Seneca makes use of an epicurean quote in order to expose his belief regarding liberty. Thus,

he sees freedom as a state of acceptance, state enhanced by wisdom, which has as a singular restraint the denial of death. Committing to the possibility of death is the key to eudaimonia in the eyes of the philosopher.

Freedom and its limits is a matter which is also tackled in the memoir "Educated", by Tara Westover. Westover was born in Clifton, Idaho, in a Mormon survivalist family. As the narrative unfolds, liberty is represented by education, by the power of knowledge. Tara Westover goes into the depths of her past, a past in which her parents believed education outside of the Mormon ethics and religion would set her up for brainwashing. The book presents the author's struggles on being torn between the road to higher education as a discovery of the self and the beliefs inflicted upon her by her family, beliefs that are nothing more than an impediment to achieving freedom. Westover, a raw, human representation of *sapere aude*, breaks through the stigma going around females, especially Mormon females, by studying at Harvard and Cambridge and by becoming an historian.

As we can see, the topic of freedom and its limits is quite equivocal, and in spite of the many cultural figures addressing this issue, meanings and ideas keep flowing, opposing each other or being in conjunction. One thing is certain though, and that is the need for liberty and the comprehension of it, possessed by humans, a mere exponent in the big scheme of things which is the universe.

CRONICĂ DE TEATRU „Visul lui Don Quixote”

de Letiția Radu

Un eveniment la care trebuia să participe mama, m-a dus la sfârșitul lunii august la Sibiu, unde avea loc Festivalul Internațional de Teatru, Sibiu 2021. Deși plecasem de acasă cu dorința de a participa la cât mai multe spectacole, la fața locului am aflat că neavând schema de vaccinare completă nu puteam să intru în sălile de spectacol. În sfârșit, m-am resemnat cu această situație și am decis să vizităm muzee și să participăm la spectacole în aer liber.

Câteva cuvinte despre Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu: debutul a avut loc în urmă cu 28 de ani, un debut cu opt spectacole și trei țări participante; în schimb, în 2021, programul festivalului anunța sute de spectacole și participări din peste 30 de țări. Marile reprezentații în spații deschise, la care publicul poate participa în mod gratuit, s-au menținut și anul trecut.

Orașul era plin de turiști, invitați și profesioniști în arta spectacolului, și la fiecare pas puteai auzi dialoguri în engleză, franceză, maghiară, japoneză, mandarină, germană, japoneză etc. Paradele celor invitați la festival adunau o mulțime de spectatori în centrul orașului și brusc mi-am amintit de prima paradă a personajelor Disney pe care am văzut-o la Disney Land Paris, o paradă care m-a impresionat foarte mult fiindcă erau toate personajele pe care le văzusem până atunci doar la televizor și fiindcă eram mult mai mică...

După atâtea restricții, oamenii erau dornici să participe la evenimente în aer liber, erau dornici de libertate.

În aerul orașului plutea euforia.

În Piața Mare a Sibiului se anunța un spectacol de acrobație pentru ora 22.30, și astfel am ajuns și eu să vizionez spectacolul în aer liber „Visul lui Don Quixote”, pus în scenă de o echipă de acrobați numită Grupo Puja, din Spania.

Povestea lui Don Quijote, scrisă de Miguel de Cervantes între 1605-1615, este bine-cunoscută, de aceea nu voi insista să o reiau în acest articol.

După câteva minute de întârziere, pe scenă și-au făcut apariția patru actori, ciudați îmbrăcați (într-un fel de costume de astronauți), care prin pantonimă încercau să ne introducă în celebra poveste și să ne familiarizeze cu personajele piesei, acompaniați fiind de o muzică bine aleasă și interpretată în direct de o orchestră formată din trei bărbați.

Era cât se poate de clar că vom asista la o călătorie inițiată transpusă în contemporaneitate, a personajului Don Quixote, într-o utopie doar de el cunoscută.

Călătoria lui Don Quixote începe pe pământ și se termină în cer. Fiindcă tot spectacolul, fascinant de altfel, se desfășoară mai mult în aer, într-o navă spațială unde personajul principal, însoțit de scutierul său, fidelul Sacho Panza, pleacă să exploreze spațiul, să cucerească noi teritorii, intergalactice de data aceasta.

Nava spațială urcă, coboară și le oferă loc de desfășurare (ca o scenă mobilă), personajelor care prin acrobații foarte reușite spun trista și ușor amuzanta poveste a lui Don Quijote. Spectacolul este urmărit cu mare interes de mii de spectatori, piața fiind plină. Înălțimea la care se desfășoară spectacolul este de peste 30 metri, iar nava spațială se închide, se rotește, se deschide ca o floare de nufăr oferindu-le actorilor-acrobați posibilitatea să facă acrobații ca și când ar fi la sol, datorită unor coarde și centuri de siguranță.

Spectacolul este foarte bine pus în valoare prin jocul de lumini care se sting, se aprind, își schimbă culoarea trecând de la culori reci la culori calde, precum un curcubeu.

Misiunea actorilor-acrobați de a ne spune povestea/visul lui Don Quixote, prin pantonimă și acrobație la mare înălțime nu a fost deloc ușoară, însă părerea mea este că a fost o reușită. Spectatorii se mișcau în ritmul reflectoarelor, exclamau și aplaudau în ritmul acrobațiilor făcute la mare înălțime cu ajutorul unui braț de macara.

În final, rețin un comentariu laudativ spus de un spectator: „Macaragiul a făcut spectacolul, fără el n-ar fi făcut nimic (actorii)”. Nu m-am putut abține să nu râd.

Până la următorul festival mai sunt câteva luni! Sper să ajung și anul acesta la Sibiu, în perioada festivalului, și vă invit și pe voi să includeți un drum până la Sibiu în vacanța de vară, preferabil când se desfășoară această sărbătoare a teatrului și nu numai (aveți multe alte spectacole de văzut- concerte simfonice, spectacole de dans, concerte de blues, jazz, expoziții de artă contemporană etc.).

Pe curând, Sibiu!

PREZENTARE DE CARTE Romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury

de Smaranda Costache, 9A

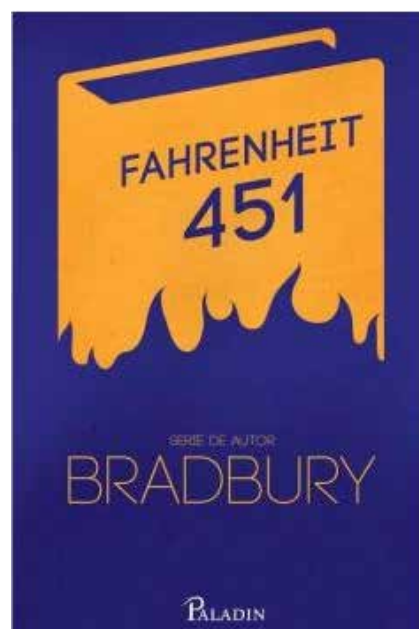
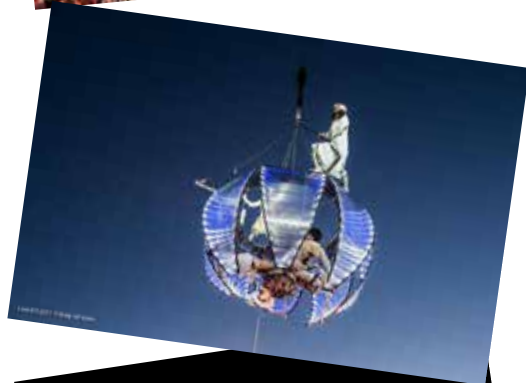
Privind societatea de astăzi, am observat cum, treptat, lumea a început să își schimbe valorile și interesele. Dacă acum sute de ani cultura era apreciată și îndrăgită de oameni, cu timpul aceasta a început să își piardă din importanță. Cărțile au fost înlocuite de dispozitive sofisticate și ecrane strălucitoare și atractive.

Romanul „Fahrenheit 451”, scris de autorul american Ray Bradbury în anul 1953, oferă imaginea clară a unei societăți lipsite de valori, orbită de mass-media și influențată de droguri și substanțe nocive. În acest univers, se legitimează arderea cărților, iar pompierii sunt cei ce dau foc. Puținii oameni învățați și intelectualii rămași sunt ponegriți și pedepsiți.

Montag Guy, un bărbat liniștit și, credea el, fericit și un pompier pasionat, trăiește alături de soția sa Mildred într-un orașel micuț. El se ocupa cu arderea cărților și a locuințelor intelectualilor, iar ea cu vizionarea emisiunilor „familiei” și cu ascultarea radioului. Montag pare mulțumit și împăcat cu traiul pe care îl duce, până ce sufletul îi este zdruncinat de decesul tinerei sale vecine, Clarisse, și de moartea unei bătrâne care a ars împreună cu cărțile sale, în semn de sacrificiu. Întâmplările nefaste, de-a dreptul neașteptate, îi deschid ochii lui Montag. Bărbatul fură o carte, își începe cercetările și se pune în legătură cu un bătrân cărturar, domnul Faber.

De aici începe o aventură misterioasă a cunoașterii, plină de pericole și accidente.

„Fahrenheit 451” este povestea impresionantă a unui fost pompier care, sătul de o societate insensibilă și imorală, decide să pornească într-o luptă grea pentru recuperarea culturii și, totodată, a libertății de a fi om de cultură.

NARCIS

de Ștefania Olaru, 7B

Pentru că plecase de la ore mai devreme, Narcis a mers cu colegii la mall. Era cât pe aci să nu mai meargă, deoarece a făcut o criză de plâns înainte de școală: mama lui îi dăduse numai 50 de lei, iar Narcis voia 200. Într-un final, s-au pus de acord, iar Narcis a plecat împăcat la școală.

Când au ajuns la mall, au văzut că era foarte aglomerat, așa că s-au gândit să se așeze la o masă liberă ca să mănânce ceva. După vreo 10 minute intense de căutare, în care Narcis doar s-a uitat (deoarece spunea „Dacă vă ajut și eu, o să se uite toată lumea la mine și o să se minuneze cât de frumoși sunt”), au găsit o masă liberă.

Primul care s-a așezat a fost, desigur, Narcis (bineînțeles în capul mesei). El a rămas acolo până ce prietenii lui și-au luat de mâncare. Când s-au întors, băiatul a plecat să-și cumpere și el ceva. Era foarte bucuros deoarece găsise ceea ce căutase. Când s-a așezat la masă, a spus cu voce tare:

– Voi toți vă luați mâncare de la fast-food, pe când eu chiar țin la o dietă sănătoasă, mai ales că sunt vegetarian. Uitați-vă la mine și luați exemplu.

Mai multe persoane s-au întors curioase, să vadă cine este autorul acelor cuvinte foarte impunătoare. Când au văzut că cel care vorbea era numai un copil, nu mai mare de 12 ani, au început să șușotească.

Narcis observase că toată lumea s-a uitat la el și le spusese prietenilor:

– Vedeți că toți se uită la mine? V-am zis că o să-și dea toată lumea seama cât de bine arăt și mă port.

Băiatul avea părul negru, cârlionțat, ochi negri ca tăciunele, era înălțuț și slăbuț.

Când a văzut că în apropiere se filmează un reportaj live s-a dus în spatele prezentatoarei și a început să facă cu mâna la cameră. S-a bucurat când a văzut că era chiar postul lui preferat de televiziune și de abia aștepta să se vadă la televizor.

A așteptat să se termine reportajul și atunci s-a dus să vorbească cu doamna Anastasia, jurnalista. Nu după mult timp, cineva neașteptat se îndrepta cu pași mari spre locul unde fusese mai devreme camera de filmat. Băiatul încă vorbea cu Anastasia și nu a observat furtuna ce tocmai se apropia. Când a văzut era prea târziu, așa că putea numai să fugă. În acest timp s-a auzit vocea nervoasă a mamei:

– Narcis, băiat răsfățat, cum ți-ai permis să faci una ca asta?! Doar discutaserăm ieri că nu mai chiuiești de la ora de matematică. Vino înapoi!

Băiatul nu băgă în seamă cuvintele rostite de femeia nervoasă din spatele lui și-și continuă goana. Din păcate, bietul copil s-a împiedicat de cablurile întinse pentru reportaj și a căzut zgomotos pe podeaua din sticlă, luând după el o parte din echipamentul montat. Femeia l-a ajuns din urmă și l-a ridicat cu o mână în picioare. Băiatul, îngrozit, nu se mai putea mișca. Oare era un efect advers al atingerii mamei lui? Nu știa, dar nu și-a mai bătut capul cu asta. Lucrul cel mai important era să-și păstreze neatinsă ținuta.

Narcis s-a întors încet cu fața spre mama lui, parcă implorând-o din priviri să nu-l atingă.

Femeia s-a enervat când a văzut că băiatul trăsesse după el și o parte din echipamentul cameramanului și l-a anunțat:

– Paguba o vei plăti tu, din bursa ta!

Când a auzit asta, băiatul a simțit cum îi cade cerul în cap. Toți banii lui. Pe care i-a strâns cu greu. Nu. Doar nu se putea ca propria mamă să-i facă așa ceva. S-a uitat la ea cu o privire rugătoare, dar nu putea trece de perdeaua de acid din ochii ei. Asta l-a făcut să amuțească. Nu mai putea spune nimic. Din păcate, mama lui câștigase.

VIZITĂ...

- variantă contemporană

de Matei Răducu, 5B

Astăzi am fost în vizită la doamna Maria Popescu, vecina mea de vizavi, cu ocazia onomasticii fiului său, Ionel. Știam că este un băiat vesel și simpatic.

I-am luat cadou un joc video de strategie.

Am ajuns la ușa penthouse-ului, mi-a deschis menajera și mi-am lăsat jordanii la intrare, pe marmura lucioasă. Ionel a apărut în fugă și mi-a smuls jocul din mână fără să apuc să spun ceva. În living mă aștepta mama, purtând o rochie vaporoză de la Versace și papuci Gucci. Pe fundal, din camera lui Ionel, se auzea Guță interpretând cu patos o manea cunoscută.

– Vrei un pahar de proscu? mă întrebă Maria clipind ușor din genele false.

– Mulțumesc, aș prefera o cafea.

Vine și Ionel molfăind zgomotos o gumă de mestecat.

– Vreau să mă joc aici pe PS.5!

– Puișor, nu vrem ca domnul să își facă o impresie proastă despre noi!

Ionel aruncă nervos controlerul care se dezmembrează și bateria sare în cafeaua mea, stropindu-mi cămașa albă, imaculată.

– Puișor, nu este frumos! spune mama cu un zâmbet fals pe față, întinzându-mi un șervețel umed.

Cât am mai stat în vizită, din camera lui Ionel se auzeau butoanele tastaturii lovite cu dezgust.

Ajuns în apartamentul meu liniștit, având încă persistent zgomotul tastaturii în urechi, am tras concluzia că Ionel are un pic de ADHD.

TORCIV LA MALL (Un Goe contemporan)

de Xavier Predescu, 7B

Ca să îl pregătească pe Torciv pentru sărbătoarea de 1 Decembrie, cele trei doamne s-au gândit să meargă cu băiatul la mall, pentru a-i lua niște haine de firmă mititelului.

- Mamaie, mama, vreau să mergem la Naik!
- Cum adică Naik? Poate Nicu, spune mamaie.
- Mamaie, se spune Naik! Se vede că ești de modă veche!
- Bine că ești tu la curent cu moda! zice bunica zâmbind cu admirație.

Băiatul intră în magazin și se duce la raionul de adidași. Acolo stă puțin să se gândească, apoi comandă:

- Mama, vreau acești adidași!
- Torciv, dar tu nu vezi ce preț au?
- Cât?
- Șapte sute de lei.
- Da, dar nu-i așa că este puțin?
- Nu, dragule, mai uită-te și poate găsești și tu ceva mai ieftin! îl refuză mama, înfruntând privirea plină de reproș a bunicii. Ce vrei, mamă, să nu-mi mai iau eu rochie de la Nissa?

Până la urmă, băiatul reușește să aleagă ceva mai potrivit bugetului pentru adidași și pornesc toți patru spre următorul magazin, de unde au fost repede dați afară după ce Torciv a dărâmat trei rafturi cu haine.

Ca să se liniștească după mojiția paznicului, femeile se așază la o cafea. După un timp, observă că Torciv e de negăsit. Pleacă în grabă să-l caute, dar în zadar. Torciv dispăruse...

Doamnele l-au căutat disperate până au dat de el la masa unui restaurant, mâncând liniștit cartofi prăjiți.

Cum îl văd, femeile se reped să-l îmbrățișeze.

Apoi în mall putea fi observat un băiețel cool, având costum de marinar asortat cu adidașii Nike. Vă întrebați de unde era acest costum, dar nimeni nu poate ști. Cert este că la un moment dat se aude o portavoce:

- Atenție! Un costum de marinar a fost sustras dintr-o vitrină! Cine poate da relații este rugat să se prezinte la casa magazinului Reserved!

Nu se știe din ce motiv, familia lui Torciv a grăbit pasul, ieșind victorioasă din mall.

GOE ȘI ACADÉAUA

de Cătălina Mărculescu, 7B

De îndată ce ajunseră la bulivar, sutele de tarabe cu dulciuri și jucării îi săriră în ochi lui Goe.

— Mam'mare, vreau o acadea de acolo! comandă Goe, trăgând-o pe bunică de mână.

— Desigur, puișorule!

Goe știa exact ce acadea voia, dar un băiat mult mai mic a luat-o pe ultima.

— Îmi pare rău, o voiai tu? întrebă băiețelul văzând că Goe se uita încrunțat când la el, când la acadea. Dacă vrei, o putem împărți.

— Nu! Vreau să mi-o dai mie! Eu am văzut-o primul! a zis Goe furios, smulgându-i bomboana din mână.

Bunica o plăti, după care se așezară pe o bancă pentru ca Goe să-și mănânce acadeaua. Fără niciun avertisment, acesta fugi la niște carusele. Mamaie, mam'mare și tanti Mița îl ajung din urmă pentru a-l ajuta să se urce pe un căluț.

— Mamaie, acadeaua mea unde e? întrebă Goe impacientat.

— Nu ai luat-o cu tine, puișorule?

Goe, de uimire, nu mai putu să răspundă. Băiețelul de la tarabă stătea cu acadeaua sa în mână, zâmbindu-i larg. Își savura nu numai acadeaua, ci și răzbunarea.

Interviu conf. univ. dr. Theodor Georgescu

THEODOR GEORGESCU este conferențiar dr. la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București; predă cursuri de limbă și literatură greacă și de limbă latină.

1. Stimate domnule Georgescu, ne bucurăm că ați răspuns invitației noastre și ne declarăm deosebit de onorați! Sunteți conferențiar universitar doctor și activat în cadrul FACULTĂȚII DE LIMBI ȘI LITERATURI STRĂINE, Departamentul de Limbi și Literaturi Romanice, Clasice și Neogreacă.; de asemenea, ați activat și în mediul preuniversitar. Care este, în viziunea dumneavoastră, locul profesorului în societatea actuală și care este menirea lui?

Mai întâi de toate, această meserie este rezervată doar celor care sunt făcuți pentru ea. Nu este un „job” ca oricare altul, este nevoie de un har înnăscut pe care îl șlefuiеști apoi de-a lungul întregii vieți. Dacă doar astfel de oameni ar ajunge în poziția de a-i învăța pe alții, atunci rolul lor în societate ar fi printre cele mai importante. Nu există nicio altă meserie care să fie atât de determinantă în evoluția unei societăți. De profesor depinde formarea oricărui cetățean, iar de fiecare cetățean depinde întreg statul. Astfel, starea unei națiuni este rezultatul profesorului de la clasă.

2. Ați predat limba latină și unor elevi de liceu, care, evident, nu erau în mod special preocupați de acest domeniu precum studenții dumneavoastră. Cum i-ați făcut să se apropie de o limbă „necomercială”, „nefolositoare” în ordin practic? Cum ați adus în actualitate, pentru adolescenți, o cultură și o civilizație aparent fără legătură cu viața lor?

Cred că cel mai important este ca elevul să simtă că tu, ca profesor, crezi în mod sincer în utilitatea disciplinei pe care o predai. Elevii care nu studiază în mod special limbile clasice reprezintă pentru profesorul de latină/greacă cea mai vie provocare, căci el poate să le arate, plecând de la lumea de azi, cât de impregnată este aceasta de modelele culturale ale Antichității. În fața elevilor, primul meu obiectiv este să le arăt că Europa de azi (și aici nu înțeleg doar continentul geografic Europa, ci modelul cultural european, răspândit și pe alte continente) are la bază modelul cultural greco-roman

care s-a transmis apoi din generație în generație până în zilele noastre. Îmi place să descopăr, împreună cu elevii, că felul în care gândim, scara valorilor noastre, cuvintele pe care

le folosim – care ne modelează și gândirea – vin din Antichitatea greco-latină, având ca mijloc de exprimare limbile clasice: greaca veche și limba latină. Concret, în discuția cu elevii, plec de la cuvintele pe care le folosim în fiecare zi și mă întorc pe firul istoriei pentru a vedea când au apărut, ce sens aveau la început, cum a evoluat semnificația lor și ce mai înseamnă astăzi. Pornind cu elevii în această călătorie, ne luminăm împreună și descoperim că ceea ce, în mod superficial, numim „inutil”, ne poate fi, de fapt, de un mare folos. Încerc să le arăt elevilor că limbile clasice, pe lângă valoarea lor în sine, le sunt de folos pentru toate celelalte discipline din curriculum, dar, mai presus de orice, pentru împlinirea lor sufletească.

3. Studiind intens autorii clasici, sunteți familiar cu viziunea acestora despre libertate; întrucât am propus pentru acest număr al revistei tema LIBERTĂȚII și a LIMITELOREI ei, ne-ar interesa o „lecție” despre libertate predată de marii gânditori din Antichitate și de ce nu, din toate timpurile. Poate fi concentrată într-o frază ori, ținând cont de numărul impresionant de pagini dedicate acestui aspect, ar trebui să scrieți un tom întreg?

Anticii au rămas cunoscuți și pentru capacitatea de a spune mult în puține cuvinte (lat. Non multa sed multum „nu multe lucruri, ci mult”). Chiar dacă secolele în care s-a scris grecește și latinește au fost foarte diverse și nu au cunoscut întotdeauna, în mod real, libertatea, dincolo de orice, dinspre literatura greco-romană răzbate până azi o idee cu care orice clasicist este familiar: cultivându-ți mintea, te eliberezi în fiecare zi. Libertatea este o stare, în primul rând, interioară, care îți intră în sânge învățând să gândești critic, adică să judeci cu propria ta minte lucrurile pe care le vezi și le auzi. Un om hrănit cu Homer, Tucidide, Sofocle, Cicero sau Vergiliu va fi mai liber ca oricine altcineva, căci mintea sa va avea modelele culturale cele mai înalte și le va raporta pe toate celelalte la aceste modele. Având mintea liberă, va învăța apoi să o cultive, în jurul său, contaminându-i pe toți ceilalți cu modul lui liber de a gândi.

4. În ce măsură este important pentru formarea personalității unui adolescent să conștientizeze și să integreze în sistemul său de valori LIBERTATEA și LIMITELE ei?

Ideea de libertate se formează odată cu adolescența, și, în mod obligatoriu, aceasta este perioada în care un om trebuie să-și cunoască limitele propriei libertăți. O libertate asumată în mijlocul societății, după un model pe care l-aș împrumuta tot din Antichitate: atâta vreme cât ești cetățean al unei comunități, te bucuri de toate drepturile oferite de aceasta, participi activ la dezvoltarea comunității în care trăiești și te supui constrângerilor societății care, de fapt, îți garantează și ție libertatea.

5. Dintre numeroasele articole semnate de dumneavoastră, ne-a atras atenția „Rolul disciplinelor clasice (greacă veche și latină) în transmiterea valorilor”. Imaginându-vă o alegorie în care actanții sunt valorile esențiale în formarea omului adevărat, ce „distribuție” ați propune? Ce VALORI UMANE ar fi personajele principale?

Plec tot de la un model antic. În dialogul „Criton” al lui Platon se vorbește despre condamnarea la moarte a lui Socrate. Prietenii lui îi propun să evadeze, mituindu-i pe gardieni. Socrate își imaginează următoarea alegorie: dacă m-aș furișa acum afară din închisoarea în care cetatea m-a condamnat, m-ar aștepta probabil la ieșire Legile și m-ar întreba: – Unde vrei să pleci, Socrate, tu care ai jurat să ne respecti mereu? Tot astfel zic și eu precum Socrate, că, atunci când ieșim pe ușă în fiecare zi, ar trebui să ne întâmpine la poartă Adevărul, Bunătatea, Corectitudinea, Moderația, lertarea și toate împreună să ne șoptească în fiecare dimineață: – Bună dimineață! Și azi te vom urma peste tot.

6. În calitate de profesor și de părinte ați putut observa particularitățile copiilor și ale adolescenților de astăzi. Care credeți că este specificul noilor generații, raportându-le la adolescența dumneavoastră?

Cum încercam să arăt și mai sus, noile generații sunt rezultatul modelelor de azi (profesori, părinți, „influențeri” din societate). Ca profesor, nu pot ascunde că, în general, observ un interes mai scăzut al noilor generații față de modelele culturale din vremea adolescenței mele; pe de altă parte, ca părinte, dar de multe ori și ca profesor, foarte numeroase exemple particulare îmi dau speranță că valorile tradiționale sunt, în continuare, la mare preț, și au un viitor în societatea care va veni. Cu toții știm că noile generații sunt formate „digital”. Ce observ eu este că această digitalizare cvasi-universală are, de fapt, nevoie de o poveste care nu poate fi spusă niciodată de un device.

7. Care este cea mai frumoasă amintire a dumneavoastră din timpul școlii?

Nu pot pune degetul pe o singură amintire, pot însă să-mi amintesc de competițiile școlare („olimpiade”) care, în afară de emoții, aduceau un anume entuziasm creativ și formator.

8. Aveți o vastă experiență și în domeniul didacticii și al metodicii, ca autor de manuale și de programe școlare. Considerați că învățământul românesc (la nivel gimnazial și liceal) are toate atuurile pentru a contribui în mod real și eficient la formarea armonioasă a unui tânăr, la identificarea și valorificarea potențialului creator al acestuia?

Cu siguranță, lucrurile nu pot fi definite în alb sau negru. Cred că ar trebui ca disciplinele tradiționale, cele umaniste și cele de la profilul real, să reprezinte coloana

vertebrală a formării elevilor, fără a inventa, în mod artificial, alte „materii” care nu au, în mod real, un rol formator. Cheia în formarea armonioasă a elevilor este simplitatea transmiterii valorilor tradiționale, cele care te pregătesc, de fapt, cel mai bine și pentru integrarea provocărilor viitorului. Dacă disciplinele cunoscute încă de la Renaștere ar fi predate, cum se cuvine, de oameni dăruți, într-un program școlar aerisit, ar exista toate premisele pentru formarea unor tineri zdraveni și la corp, și la minte.

9. Ați respirat același aer cu marii scriitori ai Antichității (evident, prin intermediul cugetărilor acestora), sunteți la rândul dumneavoastră autor a numeroase articole, studii, recenzii, traduceri. Ce reprezintă pentru dumneavoastră cărțile? Cum ar putea fi copiii și tinerii motivați să citească într-o societate tehnologizată?

Aceasta este o problemă care ne preocupă pe toți în ultimii ani. Mai întâi, să fim de acord cu toții, că suportul prin care se transmite cunoașterea a fost diferit de la epocă la epocă (piatră, papirus, pergament, hârtie, ecran). Ce avem de făcut în primul rând este să păstrăm vie dorința de a cunoaște. Atâta vreme cât aceasta există (și pe ea o moștenim tot din Antichitate) va fi mai puțin important dacă vom ajunge la ea printr-o carte cu pagini de hârtie sau printr-un ecran alcătuit din pixeli... Sigur, plăcerea unei cărți, atingerea paginilor, mirosul hârtiei, forma literelor sunt tot atâtea plăceri pe care nu le văd înlocuibile prea curând.

10. Credeți că societatea în care trăim ar arăta altfel dacă fiecare dintre noi ar citi CĂRȚI, nu doar știri sau mesaje electronice?

Nu cred că avem de ales între știri și cărți. Și dacă vrem, și dacă nu vrem, comunicarea rapidă, promovarea mai degrabă a titlurilor decât a conținuturilor reprezintă o realitate cu care trăim și pe care nu cred că o mai putem schimba. Prin școală însă, putem să îi învățăm pe elevi că există și altceva în afară de acest univers superficial al aparențelor. Cultivând mai mult disciplinele umaniste (cu efecte inevitabile în promovarea lecturii), am putea observa și la nivelul societății o deschidere mai mare față de aspectele mai profunde ale vieții.

11. Dacă ar trebui să stați izolat pe o insulă pustie și vi s-ar permite să luați cu dumneavoastră doar trei cărți, care ar fi acelea?

Voi răspunde, evident, ca un clasicist: Iliada (Homer), Antigona (Sofocle) și Războiul peloponesiac (Tucidide) – toate în greacă veche.

Vă mulțumim! Vă dorim activitate rodnică și viață împlinită!

EXPO

Melina BATHAEE, 6A

Andreea COZMA, 8A

Nicolas RĂDULESCU, 7B

Margarita SAMSI, 8B

Maria LEAUA, 8B

Andreea COZMA, 8A

Olivia IOSIF, 5A

Matei BABUȘKA, 5C

Nicolas RĂDULESCU, 7B

EXPO

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR. 1/2022
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231